

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akaba

GÜNAYDIN

Atasözü :

"Horoz ött , dâvâ bitti!"

BÜLENT
SEREN

2 AY ARA İLE 2 BÜYÜK ÇEKİLİŞTE

CEM'AN

6.000.000

29 Aralıkta:

4 MİLYON

1 TALİHLİYE 6 DAİRELİ
BİR APARTMANIN TAMAMI

34 TALİHLİYE
34 APARTMAN DAİRESİ

4 ADET 100.000 LİRA
100 ADET 5.000 LİRA
150 ADET 1.000 LİRA

ve 18.300 TALİHLİYE
çeşitli para ikramiyeleri

* 4 Milyon liralık büyük senesonu çekilişine katılmak için 28 EKİM tarihine kadar Türkiye İş Bankasına yatırmış olduğunuz tasarruflarınızı 29 Aralık tarihine kadar muhafaza ediniz.

7 Martta:

2 MİLYON

20 TALİHLİYE
20 APARTMAN DAİRESİ

2 ADET 100.000 LİRA
50 ADET 5.000 LİRA
100 ADET 1.000 LİRA

VE
10.000 TALİHLİYE
çeşitli para ikramiyeleri

** 2 Milyon liralık 1962 yılının ilk zengin çekilişine katılmak için tasarruflarınızı 5 OCAK tarihine kadar Türkiye İş Bankasında toplama-ya devam ediniz.

Türkiye İş Bankası... Daima daha fazla...

Daima en fazla ikramiye veren Bankadır.

TÜRKİYE

BANKASI

İyi günler gelecektir !

27 Mayıs niçin oldu?.. Ahmed'i yıkmak, Mehmed'i devirmek, Hasan'ı alaşağı etmek için mi?.. Büyük ihtilâlimizi bu kadar küçültmeyiz.

27 Mayıs, koğuğunda oturabilmek için, vatandaşı vatandaşa kırdırma-yı bile çare sayan gözleri dönmüş ikbal çılgınlarına karşıdır: Köylüye ormanları peşkeş çekenlere, hocayı öğretmene, sibyan mektebini okula değişenlere karşı... Tapuları gecekonduculara yırttırana karşı... Topkapı yol kesenlerine, Uşak zorbalasına, politika eşkiyalarına karşı... Bakanlık odalarını sarraf dükkânına çeviren yüzde onculara karşı... Atatürk devrimlerini bir pula değil, bir oya satanlara karşı!

Seçim yaygaraları başlayınca ne gördük?.. Kaldırım kabadayıları «Vatan Cephesi» ağızıyla konuşuyorlar:

— Bıraktığımız yerden başlayacağız?..

Bıraktıkları yerin tarihi 26 Mayıs'tır!

— Gözlerimin içine bakın, neler söylemek istediğini anlarsınız...

Yâni?.. Politikada kan dâvası mı?..

— Anadolu toprakları, on yılda gördüğü kalkınmayı beşbin yılda görmedi!

Bir ihtilâl, bundan başka nasıl taşlanır, söyler misiniz bana?..

Yeni partilerin açık kapılarından dolanlar, elbet D.P. den daha yıkıcı, daha parçalayıcıdır. Onların içinde sade iktidar hırslarının, kazanç hırslarının kudurttuğu politikacılar vardı. Bunların içinde, yirmi sekiz milyonluk bütünlüğümüzü «Sen Kürt-sün, sen Çerkezsin, sen Boşnak-sın, sen Lâz-sın» diye paramparça edecek sapıklar da var. Türklük belgelerimizi, ancak laboratuvarlardan gelecek kan tahlilli raporlarına göre alabileceğiz!

Kardeş kavgasını önleyen beyaz ihtilâlimiz, vatani on altı ay sonra, bütün yurdu saracak bir iç boğuşmaya mı bırakacaktı?..

Bir gecede yalnız İstanbul'da çatı-lan üçyüz A.P. gecekondusuna mı göz yumacaktı?

Dünkü sefaret imamına Çankaya köşkünün anahtarlarını mı teslim edecekti?..

Bu akılda olanlara, ihtilâl hükümeti değil, eski 23 Nisan Bayramla-rının çocuk hükümetleri bile güler!

Büyük şairimiz Fikret'in dilyle söyleyelim: «Evet... Sabah olacaktır!»

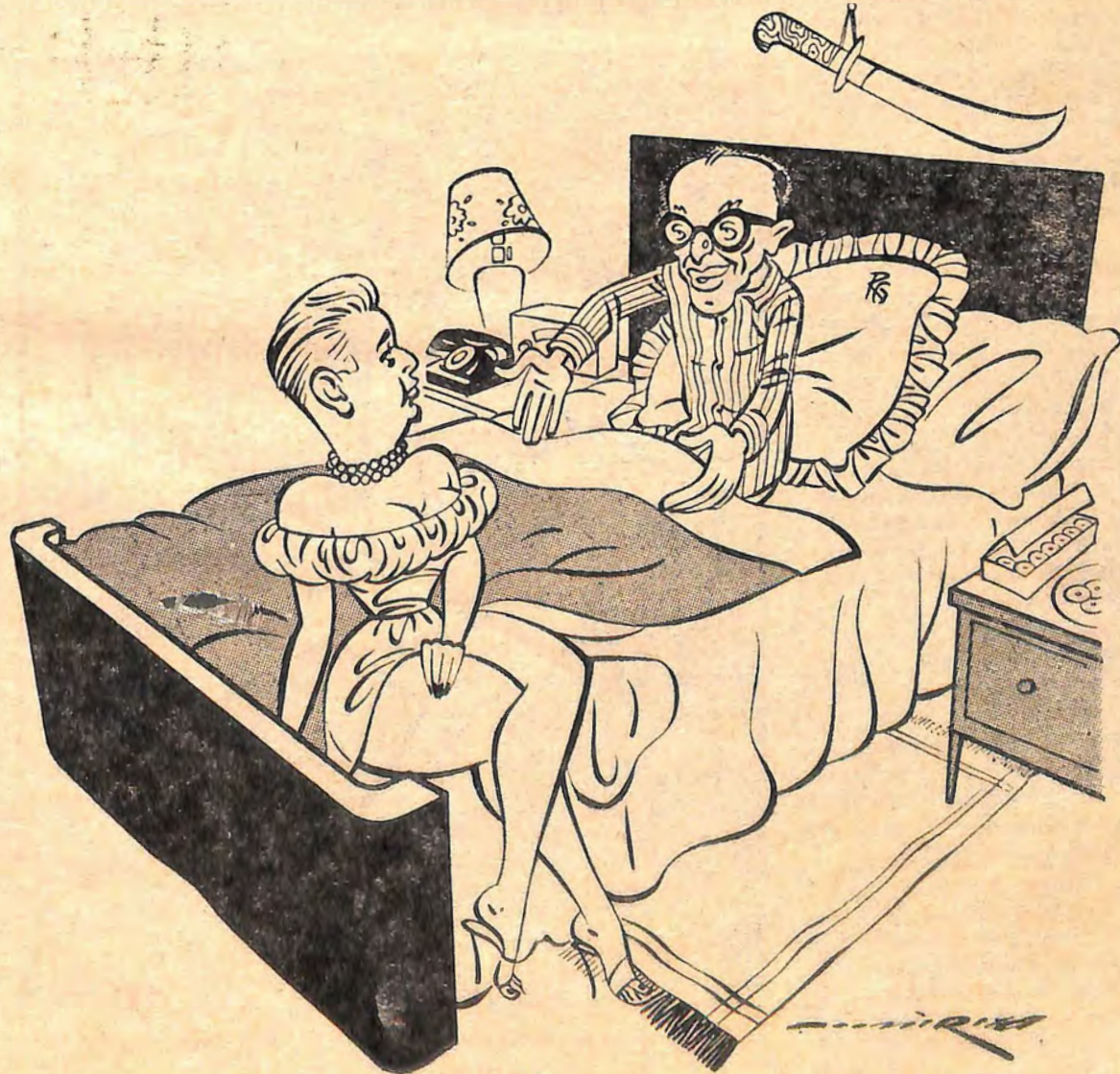
Bize, içimizi aydınlatan bu mutlu inancı, yalnız sınırların ve Atatürk ilkelerinin kahraman bekçisi ordumuz değil, Türk başınının çoğunlu-ğu, Kızılay ve Hürriyet Meydanları-nın altın gençliği ve hiç, hiç, hiç şüphe yok, her partinin kadrosun-da yer almış sayısız aydınlar, İdealistler topluluğu veriyor.

İyi günler gelecektir.

23 - 10 - 1961

Yusuf Ziya ORTAÇ

A.P., Y.T.P. yi birleşmeye zorluyor. (Gazeteler)

Va'd-i izdivaçla izâle-i fikir!

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Ni-met Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ-Nû, Selâmi Yur-datap, İlhan Selçuk, Ba-ha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Ke-nan Akıncı, Örsan Öymen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Sel-çuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinç-çağ, Bülent Şeren, Meh-met Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yaban-cı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer

caddesi, No. 8 - 10

Dalre : 3.

İLÂN FIATİ :

Kapak içi, santim 15 li-ra, iç sayfalar 20 ildir.

Cilt : 1 — Sayı : 14

2 Kasım 1961

YIL : 38

Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın Ahlak Yasasına uymayı taah-hüt etmiştir.

KOALİSYON

Gönül

ADNAN VELİ

HAYATIM, ruhum, canım, ciğerim, rüyalarım, hülyalarım Gönül'cüğüm!...

Dün akşam seninle telefonda konuşurken ne kadar heyecanlı olduğumu, sesimin titremesinden de anlamışsındır. Üç haftaya varan bu ayrılık, inan bana, üç yıllık cehennem çilesinden daha beter geldi. Gündüzleri biliyorsun, iş peşindeyim. Ama öğle yemeği için beş on dakikahık bir fırsat bulursam, hemen sen gözlerimin önüne geliyorsun. Tatlı gülüşlerinle, nazlarınla, her vakit hoşuma giden kaptislerinle, sen benim yanımda yaşıyorsun. Lokmalar boğazımdan geçmez oluyor. O zaman bir hüzündür, içimi dolduruyor. Kendi kendime dalıp gidiyorum.

Seninle pavyonda dans edişlerimizi hatırlıyorum. Viski bardağının içinden bana bakan yeşil gözlerini hatırlıyorum. Saçlarını kokladığım zaman içime dolan hayat iksirini hatırlıyorum. Sigara içişini, başımı arkaya doğru atıp saçlarını silkeleyişini, dudaklarını boyarken aynadan bana bakışını hatırlıyorum. Ondan sonra da, pusulayı büsbütün şaşırıyorum. Ama İstanbul'a gelir gelmez ilk işim, seni elinden tutup, doğru nikâh dairesine götürmek olacak. Ancak öylelikle huzura kavuşabileceğim.

Nonoşum, sen dün telefonda bana bir şeyler söyledin. Osmanbey'deki apartmanın ikinci katını mı istiyorsun?... O meseleyi, ben İstanbul'a geldikten sonra konuşalım. Çünkü şimdi oturduğum apartmanın bir yıllık kirasını nasıl olsa ödedik. Bir yıl tamamlanıncaya kadar, belki daha elverişli birşey buluruz. O bakımdan kat alma işinde biraz sabırlı ol canım.

Sen, dün akşamki telefon konuşmamızda, benden daha çok sevdiğin hiçbir varlık mevcut olmadığını söylemiştin ya!... İşte bu söz beni sadetten deliye döndürdü. Ben de öyle olduğumu zaten tahmin ediyordum ama, bunu bir kere de senin ağzından duymak, beni büsbütün mesut etti. Görüyorsun işte, ne ben sensiz olabiliyorum, ne de sen ben-siz... Ben bir hafta kadar daha burarlarda kalmaya mecburum. Geleceğim günü sana telefonla bildiririm. Beni hava alanında karşılamaya gelirsin herhalde...

Tatlı Gönülcüğüm, İstanbul'a gelirken sana bazı sürprizler de hazırlıyorum. Ortası yeşil taşlı büyük kolveyi sen çok sevmiştin. Benim oraya geldiğim akşam, belki o kolye de senin boynunda olur. Allahın işi hiç belli olmaz.

Hayatım, seni tekrar tekrar öperim. Rahat ol, sakın ol, seni hayati

boyunca seven bir... Bir... Artık kocan sayılırım canım. İnşallah ilk iş nikâhı kıydırmak olacak... Ondan sonrasını da, sen bana bırak...

Sonsuz hasretler, öpücükler, sevgiler tatlı Gönül'cüğüm!...

Sana tapan
Dündar

Gönül mektubu okuduktan sonra, zarfı aynanın önüne bıraktı. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Tarakla sedef saplı fırçayı eline aldı. Banyodan yeni çıktığı için saçları ıslaktı. Önce parmaklarıyla, sonra fırçayla saçlarına biçim vermiye çalıştı. Bakışlarını, çıplak boynunda, omuzlarında dolaştırdı. Sonra kendi kendine:

— Sahiden güzel kadını, diye mıldandı.

Bu sırada telefonun zili acı acı çaldı. Gönül, yüzünü buruşturarak yerinden kalktı. Ahizeyi eline aldı:

— Alo... Buyurun...

— Gönül, sen misin?...

— Ben'im efendim.

— Beni tanıdın mı?...

— Yooooo...

— Ayol, ben Pertev...

— Haaa. nonoşum sen misin?...

Sesin ne kadar değişmiş öyle...

— Biraz nezleyim de...

— Geçmiş olsun... Rüzgârda kaldın galiba?...

— Valla bilmem ki... Üşütmüşüm biraz... Nasılsın şekerim?...

— Mersi Darling... Sen ne yapıyorsun?...

— Bunu bana mı soruyorsun?... Çıldıracağım yahu, bu sevgi yüzünden...

— Hah hah hah hayyy!... Vallahi sen böyle söyledikçe, benim de sahl zannedeceğim geliyor...

— E, aşkolsun vallahi, Gönül!... Senin hâlâ tereddüdün mü var?...

— Canım, bütün erkekler öyledir. «Seviyorum, deli oluyorum, çıldırıyorum» derler. Ama sonunda hiçbir şey olmazlar.

— Benimki öyle değil... İçim yarıdağ... Senin adını anarken bile

yüreğim titriyor... Sen bunlara inanmıyor musun?...

— Ne söylesem yalan nonoşum... Ben de seni...

— Evet, devam et...

— Bildiğin gibi işte... Ben de seni elbet seviyorum...

— Allah'a şükür doğru söyle, çok seviyor musun?...

— Tabii...

— Baştan savma cevap verme... Sıkı lâflar söyle...

— Lâfın sıkısı nasıl olurmuş?...

— Yani, hararetle söyle biraz... «Canımdan çok seviyorum» de...

— Yooo, o kadar uzun boylu değil... Seviyorum işte... Senin tahmin edebildiğinden daha çok...

— Doğru mu söylüyorsun?...

— Evet...

— Öyleyse ben de seni, nasıl söyleyeyim bilmem ki... Ölürsem aşkı, dünyanın büyük aşkları arasına alınacak derecede seni seviyorum...

— Mersi...

— Hani bana bir vaitte bulunmuş-tun?... Hani şey olacaktı?...

— Nonoşum, sen de çok aceleci-sin... Annem Bursa'ya gidecek demiştin ya... Gitsin... Ondan sonrası kolay...

— Ondan sonra beni çay içmiye e-vine çağıracağın mısın?

— Tabii dedim ya...

— Çay içtikten sonra, dudakların-da da bir kere...

— Evet dedim ya...

— Ya sonra şeytana uyarsak?...

— Evet dedim ya...

— Ah canım Gönülcüğüm, sensiz hakikaten yaşayamıyacağım... Ne yapıp yapıp, anneni razı et, şu nikâhı bir an önce yapalım... Çünkü böyle-si daha zor geliyor insana...

— Olur... O da sabırla olacak el-bet...

— Öyleyse şimdi cevap ver bana... Benimle evleneceksin, değil mi?...

— Canım, söz vermiştim ya...

— Ben bugün öğleden sonra vesli-kalık resim çektireyim. Sen de on tane kadar resim hazırla...

— Onlar kolay... İlkin annemi ra-zı edelim...

— Annen Bursa'dan ne zaman dö-necek?...

— On gün kadar kalacak orada...

— Öyleyse, o gider gitmez bana telefon et, hemen geleyim...

— Olur...

— Senin beğendiğin gri vizonu ya-rın alıyorum, haberin olsun...

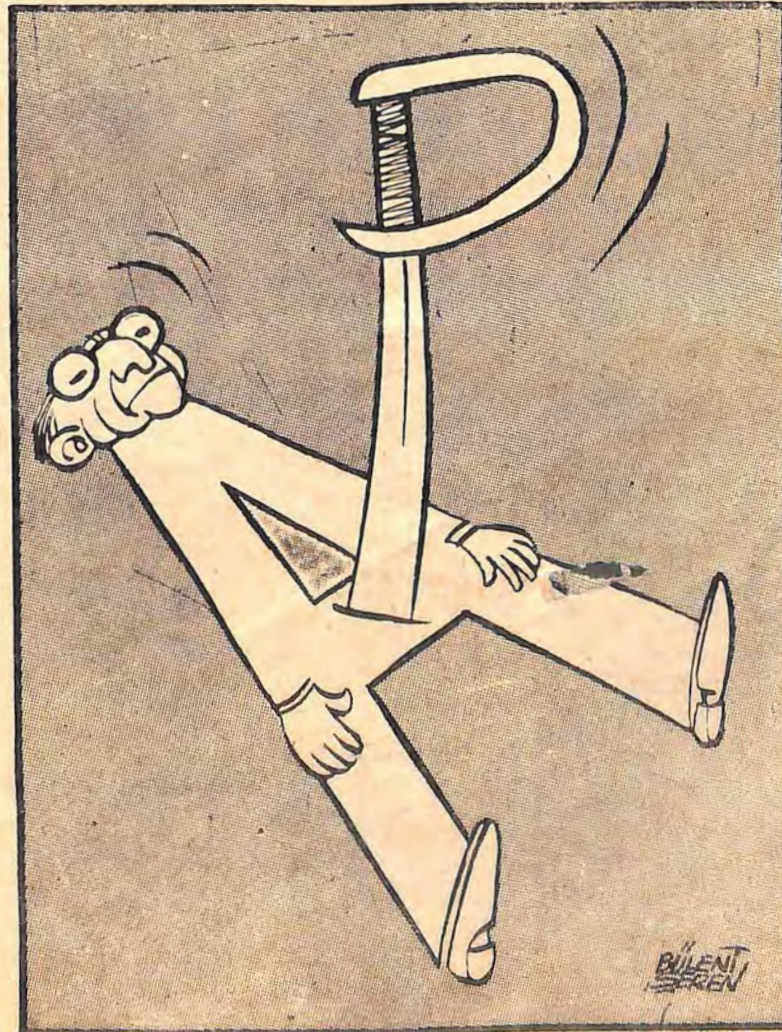
— Mil mersi şekerim... O vizonda aklımı kaldırdı vallahi...

— Hakikaten çok güzel... Sana da çok yakışıyor ama...

— Kaça bıraktı en son?...

— 38 bin diyordu...

A. P. de ikilik başgösterdi. (Gazeteler)

Harakiri!

— 35 e verlr bence... 35 bln lra da senin Gönül'cüğün için çok sayılmaz her halde... 35 bin lira demek, Pertev bey 35 tane kürtaf yapacak demektir...

— Eh, bizim de bir şey dediğimiz yok nonoşum...

— Mil mersi Pertevciğim. Seni deli gibi seviyorum.

— Ben de seni divane gibi...
— Telefon ederim sana, cumaya...
— Ben de dört gözle cumayı bekliyorum... Allahaismarladık sevgilim, meleşim...

— Gülegüle şeri... Öpücükler...
Gönül telefonu kapadıktan sonra tekrar aynanın önüne geldi. Kendini aynada uzun uzun seyretti. Sonra omuzlarına göğsüne, hafif hafif pudra sürmeye başladı. Bir ara, içinden gülmek geldi. Gülerken de başka türlü güzel oluyordu. Sonra makyajına başladı. Gözlerinin üzerine mavi kalemle hafif bir gölge yaptı. Rimel kutusuna uzandığı vakit, telefonun zili bir daha çaldı.

İstemiyeye istemiyeye yerinden kalktı:
— Alo...
— Gönül sen misin şekerim?...
— Benim...
— Ben Apturaman...
— Bonjur nonoşum. nerelerdesin ayol?...

— Meyvahoşaydım... Sana bi teneké zeytinyağıynan bi torbanın içersinde sabun yolladıldım, aldın mı?...
— Aldım şeri...
— Gasabın hesabını da gördüm.
— Mersi canım...

— Tomofillin de ön dakımları yapılacak... 2800 gayme de ona vircem... Başga bir şikâyatın var mı?...
— Pastacıyla konuşmadın mı?...
— Pastacıya 370 lira virdim. Biraz bahalı yapıyon diye de çıkıştım herife...

— Aaaa, hiç de öyle değil... O bana yaptığı pastayı başkasına yapmaz da, onun için biraz fazla istiyor.

— Neyse, sana feda olsun... Esas ben kimin için para kazanıyorum, kimin için yaşıyorum?...
— Helbet benim için...

— Vallaha Mısaf çarpsın, senin için yaşıyorum. Sen bana öl di, ölürtüm tövbeler olsun...

— Çok mersi şekerim.
— Sen de beni çok seviyon mu?...
— Elbette... Onu sormıya lüzum var mı?...
— Dünyalar kadar seviyon mu?...
— Tabii...

— Bennen evlenican mı?...
— Senin, memlekette ailen vardı ya... Onu ne yapacaksın?
— O, mehmekette dursun. Benim esas allem sen olursun.

— Canım, biz zaten seninle evli sayılırız.
— Yooo, öyle değil... Nüfusa gaydını yaptırırız.
— Senin ailen varken, resmen evlenemeyiz.

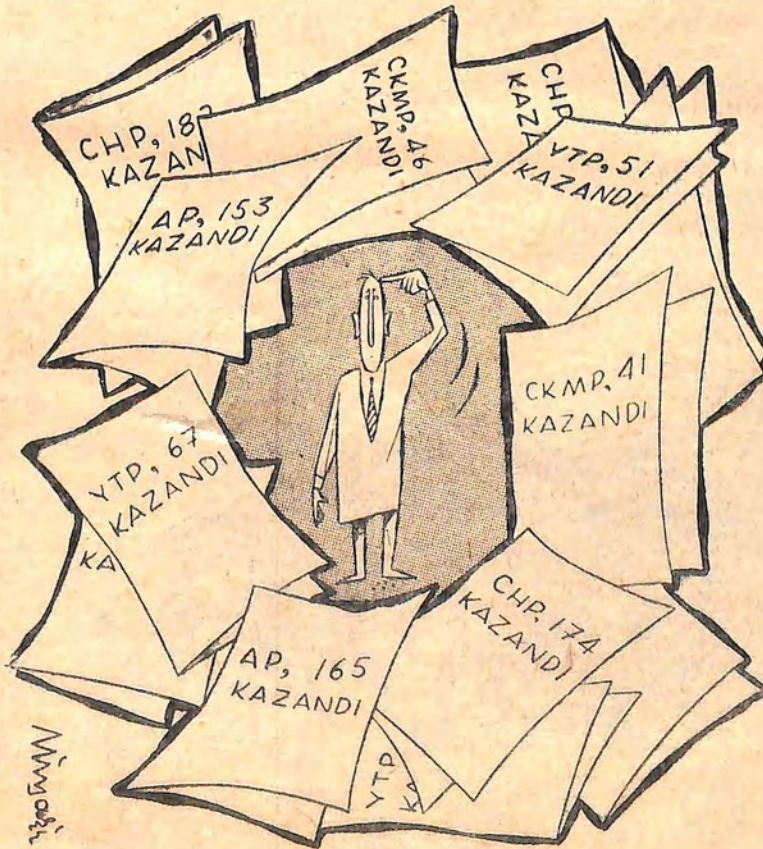
— Dur diyne beni azcık... Benim bi ahabım var. Edalet Partisinin çok yaman adamlarından. Ben ona

evveli gün rasladım. Gonaştuk epeyce... İçerimdeki yangını da söyledim. Senin sevdalığından lâf açtım. Bana yimin itti. Heç meraklanma, yakında bizim partimiz iki aileyle evlenmlye ganun yapcek» diyerekten diyerekten söz virdi... Artık o ganun çıkana gader dişini sık.

— Peki öyleyse, sabrederim...

— Emme beni unutman, değil mi?
— Unutur muyum, hayatım?... Sen benim bir tanemsin... Sen benim canımsın, aşkımsın, her şeyimsin...
— Doğru mu diyon?...
— Vallahi doğru...
— Allah senden razı olsun... Erkek garısın vesselâm. Söyle bana, emrit... Ne istlyon, ne arzun var?..

Halk — Peki ama ben ne kazandım?...

— Senin gönlinün zenginliği bana yeter nonoşum.

— Sağ ol... Sana dükkânın چراğı ilen üç bin yolluyom, eyi mi?

— Mersi...

— Beş bin dersen, beş bin yollayım?..

— Dört bin yeter bu haftalık...

— Pekâlâ... Seni ensenden öperim hayatım Gönülcüğüm...

— Güle güle sevgilim... Sen benim bir tanemsin...

Gönül telefonu kapadıktan sonra, kendi kendine gülmiye başladı. Her birini ayrı ayrı idare etmek de oldukça zordu. Bu sırada telefon bir daha çaldı:

— Alo... Ben Gönül...

— Gönülcüğüm, sen misin?... Ben Leylâ...

— Bonjur Leylâ'cığım. Ne yapıyorsun?... Ferid'i atlattın mı?...

— Aman, güç belâ atlattım... Şimdi İlhan'la beraberiz.

— En iyisi de o...

— Ya sen ne yaptın?... Seninkilerden hangisi üzerinde karar kıldın?..

— Vallahi şekerim, ben düşündüm taşındım. Kimi ev kiramı verir, kimi evin masraflarını karşılar, kimi de giyim eşyayı temin eder, onun için ben hiçbirinde karar kılamıyorum. Onun için düşündüm, taşındım. Bir tanesiyle meşgul olmaksansa, hepsini birden idare edeyim dedim. Çünkü bir tanesi ile uğraşmak çıkar yol değil Onun için, her şeyden üstün olan menfaatlerim icabı, Koalisyon'a karar verdim. Şimdi e-vi Koalisyon'la idare ediyorum. Tavsiye ederim, sen de bunu tecrübe et. Göreceksin ki, hepsi ayrı ayrı itimat reyi veriyor. Eh ben de böylece, geçinip gideceğim.

Telefonun öbür ucundaki ses de gülmiye başlamıştı. Gönül devam etti:

— Bizim için tek çıkar yol Koalisyon kardeşim... Üst tarafına kulak asma...

Adnan VELİ

Komünist Partisi

Rusya'daki okullardan birinde, öğretmen talebesine sorar:

— Söyle bakalım, komünist partisi ne kadar büyüktür?

Talebe hiç düşünmeden cevap verir:

— Bir metre elli beş santimdir, efendim.

Öğretmen bu cevaba fena halde sinirlenir:

— Sersem, ben sana kaç üyesi olduğunu soruyorum, bir elli beşi de nereden çıkardın?

— Efendim, babamın boyu bir seksendir, akşamları eve döndüğü zaman, elini çenesinin hizasına getirerek; «komünist partisi artık burama geldi» diye söylenir de...

MAHALLENİN yaramaz çocuklarının topu, pencere camını kırda da önüne düştü sandım, birden irkildim. Oysa çalışma masamın önüne düşen, top değil, bir insandı. Odanın kapısını, sögelerinden sökercesine açıp gümp diye ortaya düştü. Saçı başı dağınık, kızarmış, kanlanmış gözleri yuvalarından uğramış, ağzı çarpılmış, bakışları yabanileşmiş önümde duruyordu. Onu böylece görünce, ilkin tanıyamadım. Ondandır korkmadım dersem yalan söylemiş olurum. Sonra sonra tanır gibi oldum. Adını bilmiyordum. Şurada burada arkadaşlarımın yanında görmüş, belki de biraz konuşmuş olduğum birisi idi.

Korkunun etkisi altında, sesimin en tatlı uyumu ile:

— Hoş geldiniz, buyurun efendim! dedim, yer gösterdim.

Bir yumruğu belinde, öbür yumruğu ile havayı döverek, kelimeler ağzından lâv lâv fışkırdı:

— Bu iş böyle gitmez, bu düzen-sizlik böyle sürmez! dedi.

Ne demek istediğini anlamamıştım ama, birazcık yumuşatabilmek için:

— Çok doğru, dedim, rica ederim oturunuz!

Yüzü kıpkırmızı idi, içinin ateşi yanaklarına vurmuştu.

— Soğuk birşey içmez misiniz?

Sözlerimi duymamış olacak:

— Yıkmalı, yıkmalı! diye bağırda.

Saygı ile omuzlarından tutup kol-tuğa oturttum. Elline sigara tutuşturup yaktım. Pencereyi açtım. Bir bardak suyu uzattım.

— Susamadım, dedi.

— Olsun, için için! dedim.

Şaşkınlıktan suyu içince, hohhh, diye geniş bir soluk bıraktı. Kahve de ısmarladım. Biraz yatışmıştı.

— Çeki taşı örneği insanlara hep imrenmişimdir, dedi.

— Ne gibi beyefendi? diye sordum.

— Lök gibi bir yere, bir işe otururlar, bir daha öldür Allah kılmadamazlar. Düzenli bir hayatları vardır. Günün hangi saatinde nerede, ne iş yapacakları, kimlerle neler konuşacakları bellidir. Tam tarife uygun belediye taşıtları gibi yaşarlar. Günün hangi saatinde helâya gideceklerini bilirler ve hiç şaşmazlar. Meselâ bu adamlar, yolda giderken birden sıkışıp bızım gibi helâ aramak için dört dönmezler. Bünyeleri de, barsakları da düzenli işler. Girdikleri her ne ise, emekli olmadan, ya da ölmeden uğraş oradan ayrılmazlar.

Adam düpedüz benim hayatımı anlatıyordu. Her ne kadar böyle bir hayata özendiğini söylüyorsa da, böyle hayatı sürenlere de kızdığı belli idi.

— Ben hep böyle bir hayata özendim, ama olmadı bir türlü... dedi.

Sultan Mahmud'a:

— Efendimiz, adamın biri peygamberliğini ilân etti, derler. Padişah:

— Getirin bana! der.

Sahte peygamberi getirirler; yalın ayak başı kabak, açlıktan avurdu avurduna çökmüş, üstü başı dökülen biri.

Sultan Mahmud:

— Götürün bunu, kırk gün yağ balla, fındık üzümle, baklava börekle besleyin! der.

Kırk gün sonra adamı huzuruna çağdırır, sorar:

— Nasıl, yine peygamber misin?

— Evet...

— Peki, peygamberlere vahiy gelir, sana da vahiy geliyor mu?

— Evet, geliyor, Cebrail vasıtasıyla geliyor.

— Ne diyor, vahiy'de?

— Cebrail vasıtasıyla bana: «Sen yerini buldun, sakın oradan bir yere kılmadama!» diyor.

— Olur İnşallah... dedim.

Sağ elini aklaşmış saçlarına atarak:

— Ne zaman? diye bağırda, bu yaştan sonra mı? Meselâ, söyler misiniz, bozuk paralarınız nerede durur?

— Bozuk paralarım mı?... Pantolonumun sağ cebinde...

— Ya bütün paralarınız?

— Ceketimin sol iç cebinde, cüz-danda...

— Peki, mendiliniz?

— İki mendil taşıyorum, biri sol pantolon cebimde, biri ceketin sağ cebinde...

— Tarağınız?

— Pantolonumun arka cebinde...

— Gördünüz mü, her şeyinizin nerede olduğunu biliyorsunuz? Oysa ben bilmiyorum...

— Neden?

— Yok da ondan...

— Arada bir elime para geçse, hangi cebime olsa gelişi güzel koyarım. İnsanın parasını, mendilini, tarağını, kalemini, defterini belli yerde taşıması için, bunları taşımağa alışması gerekir.

Ses tonu yine birden yükseldi:

— Bizde para nerede beyim?... İki gündür miğdeme bir lokma girmedim. Bak pabuçlarıma!... Tabanı timsah ağzı gibi açılmış. Felâkete gidiyoruz. İşsizlik aldı yürüdü. Millet parasızlıktan kırılıyor. Ahlâk bozuldu. Fuhuş arttı. Kumar salgın oldu. Hastalar ilâç alamıyorlar, hastahaneler dolu. Yoksulluk...

Durdu. Dirseğini masaya dayayarak yüzüne iyice yaklaştı:

— İhtilâl lâzım, ihtilâl!... dedi, siz de var mısınız bu işe?

Donup kaldım. Beynim uyuşur gibi oldu. Kendimi toparlamağa çalışarak:

— Size yapabileceğim en büyük iyilik, bu sözlerinizi duymamış olmaktır, dedim. Siz bana birşey söylemediniz, buraya gelmediniz, ben sizinle konuşmadım. Ben hiçbir şey bilmiyorum. İşte bu kadar!...

Bozulmuştu. Ayağa kalktı:

— Yaaa... Çok yazık! Ben sizi güvenilir biri sanmışım...

— Rica ederim. Benimle konuş-tüğünüzü, beni gördüğünüzü kimse-

ye söylemeyin. Sizi ihbar edecek de-gilim!

Umutsuzca çıkıp gitti.

Korkumdan evde duramadım. Biraz sonra ben de sokağa çıktım. Saatimi de bir buçuk saat geriye alarak birkaç arkadaşın yanına gittim. Onlara saatimi göstererek, söz arasında birkaç kere saatin kaç olduğunu gösterdim. Bunları korkumdan yapıyordum. Adam, benimle konuş-tuklarını bir yerde ağzından kaçırırsa. «Bana gelmedi, ben o saatte filâncaların yanındaydım» diye onları tanık gösterecektim.

Eve geldim, cebimde bütün bir bin lira yok. Adam bende akıl bırakmadı ki, on lira diye şoföre bütün binliği vermişim. Beynimden vurulmuşa döndüm. Benim gibi az kazançlı bir insan için bin lira önemli bir para. Sıkıntıdan bütün gece uyuyamadım.

Ertesi günü işime giderken, dün gelen adamı gördüm. Yanında birisi daha vardı. Beni görmesin diye başımı çevirdim. Ama, görmüş, yanıma geldi:

— Nasılsınız beyefendi?

Gayet soğuk:

— Teşekkür ederim, dedim.

— Hava da bugün ne kadar güzel!... dedi.

Sabahtanberi durmadan pis bir yağmur yağıyordu.

— Neresi güzel bu havanın?... Berbat!... dedim.

Gülümseyerek:

— Ben bu havaları çok severim, dedi, tam sinema havası... Öğleden sonra sinemaya gideceğim... Haydi Allahasmarladık.

— Güle güle...

O gitti ama, yanındaki kaldı. Gidenin arkasından:

— Şu insanlar ne tuhaf, dedi, cebinde parası olunca insanoğlu şu pis havaya bile güzel, diyor.

— Giden beyin parası var mı?

— Yoktu ama, dündenberi var. Dün akşam Beyoğlu'nda bir arkadaşıyla giderlerken, apartmanlardan birinden ikisinin de kafasına birşey düşüyor. Bunun kafasına bir cüzdan düşmüş. Arkadaşının kafasına da sakı düşmüş. Adamı hastahaneye kaldırmışlar, bu da o gürültüde cüzdanı alıp sıvışmış...

Bu olaydan birkaç gün sonra, otobüste giderken yankesicinin bir ceketimin kumaşını keserek, iç cebimden cüzdanı aşırması. Yeni aldığım aylıkla birlikte, yıllardır biriktirdiğim üç bin lira gitti.

Birkaç gün sonra vapurda giderken, yine o adam gelip yanıma oturamaz mı... Baktım, saçı başı düzgün, kıyım kuşam yerinde.

— Canınız sıkılmaz gibi... dedi.

— Birşey yok dedim.

Onun da yüzü gülüyordu.

Tecrübe tahtası!

— İktisadi durumu nasıl görüyorsunuz? dedi.

— Ben anlamam ama, dedim, pek de parlak değil galiba...

Birden ciddileşti:

— Yooo... Hamdolsun, şimdi eskisi gibi değil, günden güne de düzeliyor. Çalışmak isteyen iş var... Yeter ki insan tenbel olmasın...

Vapurdan çıkarken, yolculardan biri arkadan onu gösterip yanındaki ne şöyle diyordu:

— Şu adamı görüyorsun ya bira-der, geçen gün buna bir hususi otomobil çarpıyor. Yere düşüp biraz burnu kanamış. Hususi arabanın sahibi şikâyet etmesin, dâvacı olmasın diye, çıkarıp üç bin lira vermiş.

Hep bilirsiniz ya, belâ geldi mi üstüste gelir. On lira diye şoföre bin lira verdikten, yankesici cüzdanı çarptıktan birkaç gün sonra, hem de akrabam olacak bir alçak, beni sekiz bin lira dolandırdı. Yeğenimdir. «Amca, bir araba alalım, taksiye çıkaralım, dünyanın parasını kazanırız» dedi. Sekiz bin lira peşin, üstü bonolarla, eski ama iyi bir araba alınmış. Giden paraları çıkarmak sevdasına kapılıp ben de inandım. Yıllarca biriktirdiğim sekiz bin lirayı bankadan alıp yeğenime verdim. Araba alındı. Ben borç bonolarını imzaladım. Ne araba var ortada, ne yeğenim... Sekiz bin lira gittiği gibi, her ay ödenecek iki bin liradan yirmi bin lira borcun altına girdim.

Dünyayı gözüm görmez bir haldeyken, yine o adamla bir gün dolmuşta yanyana düştük. Keyfi yerinde, güllüyor. Bir ara:

— İstedğin yerde taksi de bulamıyorsun. Onun için dolmuşa binmek mecburiyetinde kaldım... dedi.

Boyuna konuşuyor...

— Memleket ahvalini nasıl buluyorsunuz?

— Valla, bilmem... Pek iyi değil gibi...

— Yooo... Şükürden âcızız. Para bol çok şükür, kazançlar yerinde, iş de çok... Bundan ötesi nankörlük olur...

Dolmuştan indi. Şoförün yanında oturan bir yolcu:

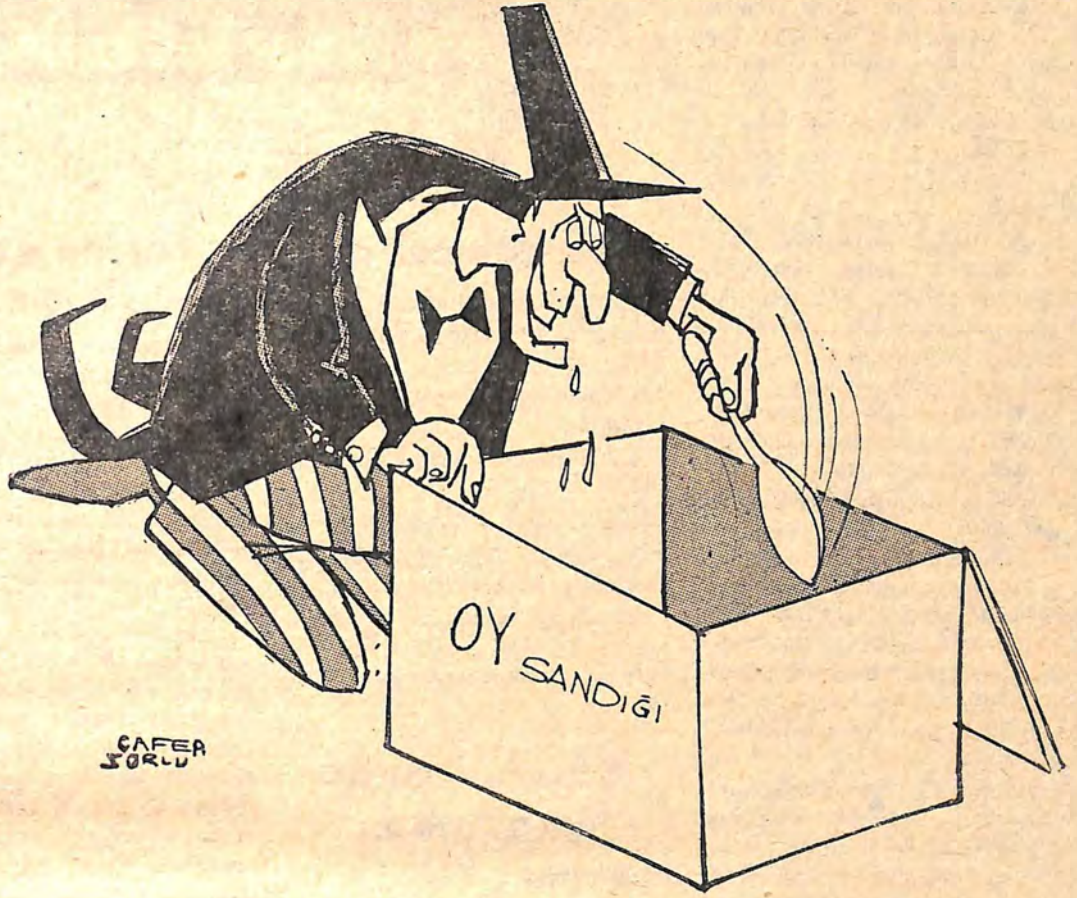
— Gördünüz mü herifi, dedi, para bulmuş... Ben bunu tanırım, aklıktan nefesi kokuyordu. Yolda gazete kâğıdına sarılı bir deste para bulduktan sonra şimdi böyle oldu.

Başımıza gelenler yetmezmiş gibi, bizim eve hırsız girdi. Karımın bileziklerini, yüzüklerini yükte hafif, pahada ağır ne varsa aldı götürdü. Her akşam hırsız bulundu mu diye karakola gldiyorum. Bir akşam yine karakola giderken o adamı gördüm. Ben kendi derdime düşmüşüm, o kendi havasında:

— Efendim diyor, bir kısım insanlar geçim sıkıntısından şikâyet ediyor. Ama kabahat kimin, kendilerinin... Çünkü savruk, düzensiz bir hayat yaşıyorlar. İnsan dediğin programlı olacak... Ne dersiniz?

— Bazan program mrogram kalmıyor.

— Öyle demeyin... Bakın bu, men-

— Belki dibinde kalmıştır!...

fi propaganda olur. Böyle konuşa konuşa o da benimle karakola kadar geldi. Oradan ayrıldı. Polislerden biri onu tanıyormuş.

— Aşkolsun adama, dedi, geçen hafta Spor-Toto'da on üç tutturdu, yirmi yedi bin beşyüz lira kazandı.

Biz hırsız bulalım derken, bizim babadan kalına ev yanmaz mı!... Yanımızdaki evden yangın çıktı, sırayla dört ev yandı. Bizimki sigortalı da değildi. Yangından kurtarıldığımız begonya saksısı ile bir de nargile... Şaşkınlıktan karın saksıyı kapmış, ben de elimde nargileyle sokağa fırlamışım. Birimizde begonya saksısı, birimizde nargile sokakta kalakaldık.

Akrabalardan birinin evine misafir olduk. Ben harıl harıl kiralık ev arıyorum. Pencere camında «kiralık kat» yazılı bir apartmana girdim. Apartmanın sahibi o adam değil mi!...

Beni kendi katına çıkardı, oturttu. Konuşuyor da konuşuyor:

— Allah çalışana verir, yeter ki insan çalışsın... Değil mi efendim... İnsan hülûs-i kalble Allaha bağlanmalı... Bakın meselâ ben...

Bir ara:

— Siyasî vaziyeti nasıl görüyorsunuz? dedi.

— Siyasetten anlamam, dedim, lâkin biraz karışık gibi...

— Yooo... Memleket hiçbir zaman bugünkü kadar refaha kavuşmamıştı. Tam istikrarlı bir idare, çok şükür... Bazı bozguncular ileri geri konuşup karışıklık yaratmak istiyorlar...

Âdeta beni azarlıyordu.

Kirada uyusamadık, ayrıldım. Kapıdan çıkarken apartmanın kapıcısına:

— Üç odaya altı yüz lira kira çok.. dedim. Kapıcı:

— Beyim, bunlarda insaf yok, dedi. Alının teriyle kazanmamış ki insaf olsun... Piyangodan yarım milyon lira çıktı, bu apartmanı aldı.

Gerçekten belâlar üstüste geliyor. Dört yüz lira kira ile üç odalı bir bodruma sığındığımızdan birkaç hafta sonra çalıştığım fabrika kapandı, işsiz kaldım. Patron top atmış olduğu için para da alamadık.

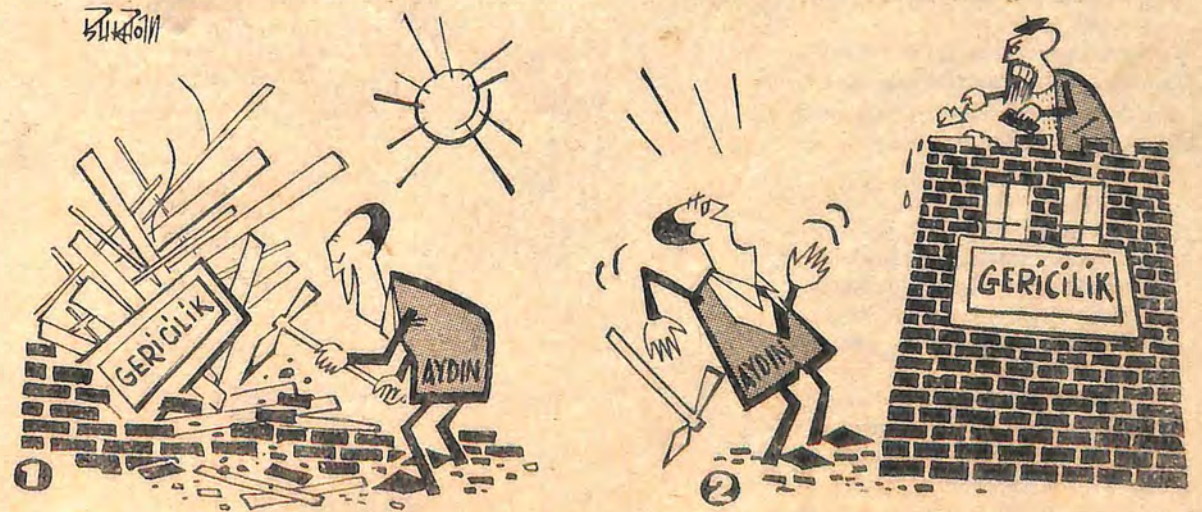
Ne yapacağım diye düşünerek bir gün kös kös giderken önümde bir hususi araba durdu. İçerden birisi:

— Buyrun! dedi.

Baktım, o. Bindim arabasına. Şişmanlamış, yağlanmış, ense kabarmış, göbek şişmiş. İki üç kellemede bir, yerli yersiz, kahkahalar savurarak konuşuyor:

— İnsanla hayvanın farkı ne? Şu: Hayvan karnı acıkınca yer. İnsan öyle değil... İnsan neyi ne zaman (Lütfen sayfayı çeviriniz)

«Amerikada iki saatte bir ev yapıldı!» (Gazeteler)

Bizim Amerika!

yapacağını bilmeli. Yemek belli zamanlarda yenir. Bazıları vardır, sözüm buradan dışarı, ne bulursa, ne zaman bulursa yer... Tabii barsakları da, idrar yolları da muntazam çalışmaz. Sonra, yollarda sıkışır helâ arar. İnsanlık mı bu?... Siz ne yapıyorsunuz, ne âlemdesiniz?...

— İyilik...

— Memleketin gidişini nasıl buluyorsunuz?

— İyi değil... Birden bağırıldı:

— Amma da yaptın... Sen galiba muhalifsin... Yooo... Güneş balçıkla sıvanmaz. Bugünkü gelişmemiz tarihimizde görülmemiştir. Şu fevkalâde...

— Müsaade ederseniz, ineceğim...

İndim, arabanın arkasından baka kalmışım. Bir arkadaşım:

— Ne o, dalmışsın, dedi. Tanır mısın onu?

— Kimi?

— Kadillâkta gideni... Herife dört milyon lira miras düştü. Bunun Mısır'da bir amcası varmış, kendisinin haberi bile yok, yüzünü bile görmemiş... Amca ölüncü, başka da kimse yokmuş, paralar buna kaldı.

Bütün umudum, on üç bin lira alacağım olan bir tüccardaydı. Elimde senedi de vardı. Karımın arsasını satmıştık, tüccarın bize on üç bin lira borcu kalmıştı. Bu parayı alıp bir iş tutacaktım. Borcunu ödeme zamanı gelince, senedi alıp tüccara gittim. Kaldı ki, çok namuslu tüccardı, senet olmasa da parayı öderdi. Ama ödeyemedi. Çünkü iflâs etmiş. Senet on para etmiyor. Arsayı başka alacaklılar elinden almış...

O gece, hayatımda ilk defa meyhaneye gittim. O adamı meyhanede buldum. Kendisi yanıma geldi. Hattâ Ona da rakıyı ben ısmarladım.

— Pek üzgün görünüyorsunuz, dedi.

— Ne olacak, durum kötü... dedim. Parasızlık milletin canına tak dedi. Bu böyle sürmez, bunun sonu yok...

Bütün söyledikim bu kadardı. Biraz sonra kalktı, meyhaneden gitti. Onu tanıyan garson:

— Eskiden sık sık gelirdi buraya, ama evlendiğindenberi pek seyrek geliyor... dedi.

— Evlendi mi? dedim.

— Evlendi ya... Böylelerinin sermayesi erkek olmaları. Sanki biz erkek değil miyiz, bilmem ki... Herif, milyoner bir karlıyla evlendi, paralarının üstüne oturdu, pamuk tarlalarının sahibi oldu!

Kapıdan çıkarken iki kişi koluma yapıştı, beni karakola götürdüler. O adamı karakolda buldum, benden şikâyetçi idi. Parmağını bana uzatıp, komisere:

— Evet, bu adam! dedi.

Onun benim evime ilk defa gelisinde bana söylediği, benim de o zaman «Bunları duymamış olayım» dediğim sözleri, meyhanede kendisine söylediği ıddia ederek, beni şikâyet ediyordu.

O, sözüne inanılmıyacak durumda değildi; ben de sözüne inanılacak durumda değildim. Pabucumun tabanı timsah ağzı gibi açılmıştı!

AZİZ NESİN

Sıra gelecek mi?

Son aylarda (ben şahsen bu partiye oy attım), CHP nin üzerine eğildiği dâvalar:

Kasım Gülek - İsmail Rüştü Ak-sal dâvası!

Kasım Gülek — Kemal Satır dâvası!

Kasım Gülek — İnönü dâvası!

Çok pardon amma memleket dâ-
alarına ne zaman sıra gelecek?...

Söylediğimi yalansaaa... Cezama
razıyım!... Yalan mı? Allah lillâh aş-
kına (bu Menderes'in deyimiydi) ya-
lan mı?...

Üzüm, üzüme baka baka...

İsmet Paşa.

Gürsel Paşa,
Pala Paşa...

Partizanları, başına gelip geçiştir-
diği fırtınalar dolayısıyla Bölükbaşı-
ya «Gazi» ünvanını verdiler. Hatırı
kalmasın diyerdi diye düşündüm.

Gazi Osman Paşa... Yok yok gön-
lüm razı değil bu isme...

Bu isim bize öyle bir menkıbeyi
hatırlatıyor ki... Olmaz, olmaz!

Gazi Bölükbaşı Paşa...

Tek sivil Alican kalmıştı. Onu da
«paşalaştırdılar» kendi seçim böl-
gesinde, «paşam... paşam» diye kar-
şılayarak... Yahu dünyada bir tek
sivil kalmadı mı ki?...

Bunun adına da sivil idare diyor-
lar. Ya sivil olmasaaa!

Yarıda kalan rüya

İnsan gece tatlı bir rüya görür,
ya muradına kavuşmuştur, ya bir
ülkenin kiralıdır, ya önünde yağlar
ballar, altınlar, mücevherler yığılıdır
tepe tepe... Tepe tepe kullansın di-
ye!... Birden rüyanın yarısında kal-
bi küt küt küt diye ata ata yatağın-
da doğrulur. İşte CHP'ye bu oldu
seçimde... (Şahsen ben de çok ek-
şidim!)

Vallahi iki saat sandığımı aramış-
tım oyumu bu partiye atmak için.
Kellemi kaybetseydim bu kadar a-
ramazdım kellemi! Nihayet sandı-
ğıma kavuştum ve attım. Birkaç ar-
kadaş da benim durumuundaydılar.
Vekarla tarihî vazifelerini yapıyor-
lardı. Bu tarihî kelimesinden bıktı-
ğım kadar hiçbir şeyden bıkmadım
dâr-ı dünyada. Ağır şeydir tarih ca-
nını kolay kolay taşınmaz. Onun i-
çin tarihî şahıslar, tarihî olaylar
benim için ancak rahatsızlık veren
şeyler. Bırakalım onları bir yana da
isterseniz bir müddet «tarihsiz» ola-
lım... Bir de bunu deniyelim...

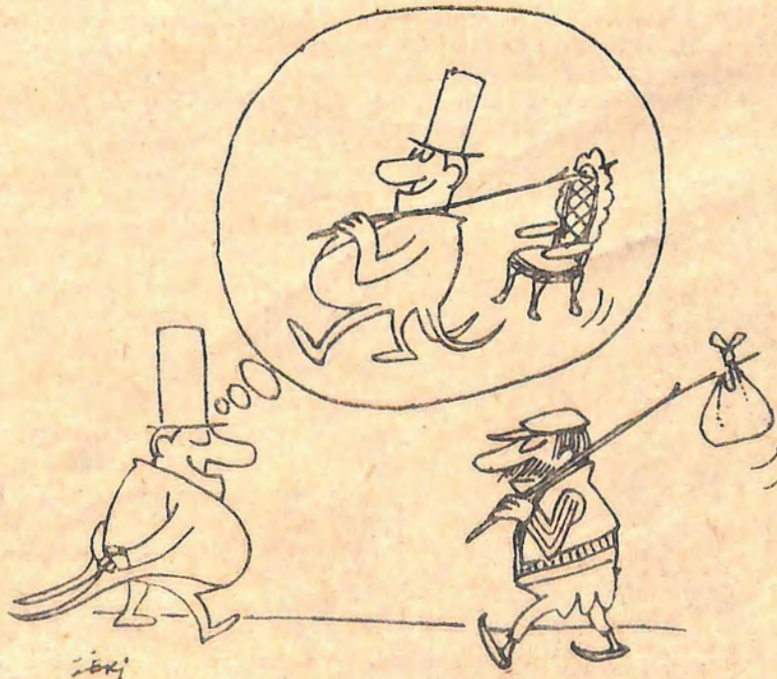
Bir de nefret ettiğim ikinci de-
yim: Dönüm noktası... Amma da
çok dönüm noktası varmış ve hepsi
bizim memlekette birikmiş:

950 dönüm noktasıydı...

İhtilâl dönüm noktasıydı...

Ondan sonra efendim bu seçim,
dönüm noktasıydı...

Başımız döndü dönüm noktaların-
dan, zavallı başımız. Onun için n'olur
şu iki felâket kelimeden vazgeçelim
bütün şümullyle... Vazgeçecek mi-
yiz?...

YAZISIZ!

Parti merkezlerini dolaştım!

Asaletli CHP'de insan ancak hâde-
melerle temas edebiliyor. Resmî te-
masların dışında (basın toplantısıy-
dı, suydı buydu) büyükler (artık ne
bakımdan büyüklükleri kalmışsa)
merkez binasının orta katındaki o-
dalarda kilitlenmişler. Ne yaptıkla-
rını bilmiyorum: Ağlaşıyorlar mı?...
«Tarihî» kararlar mı alıyorlar kes-
tirilemiyor. Yalnız şöyle bir «muh-
teşem» liğe, «dondurulmuşluğa» ve-
da edip aramıza inseler, bilmem ka-
çınıcı ok «halkçılığa» karışsalar fena
olmaz yahu... Muhteşemliğin modası
çoktaaan geçti!

CKMP (söyleyinceye kadar iflâhım
kesiliyor), CKMP ilk akşamdan son-
ra oldukça sönük (bu sönüklüğe li-
derleri de dahil...) İlk akşam bir â-
lemli bu parti... Herkes daha ilk
seçmen sandığa ilk puslayı attığın-
danberi öpüşütiyordu, tebrikleşili-
yordu... Sonra... Sonrası malûm...
Bölükbaşı'nın özünün Adanayla bir
konuşmasını nakletmek yeter. Bö-
lükbaşı avaz avaz (telefonda başka
türli konuşmanın imkânı var mı
ki, amma o telefon dışı da «avaz a-
vaz» ı tatbik ediyor) durumu soru-
yordu. Durum kendisine bildirilince
Adana habercisine:

«— Sen sarhoşsun, başka birini
ver» dedi.

«— Burada yalnızın» deyince...
Şrak diye burnuna telefonu kapattı!

Adalet Partisi, o da çöp batırılmış
balon gibi söndü: «İktidar bizde, ik-
tidarı aldık» diye feryatlanıyordu.

YTP ise iflâdını muhafaza edip
arpa arpa yolunu alıyordu, arpa ar-
pa... Ondan başka her parti cefa-
keş Anadolu Ajansının rakkamlarını
beğenmiyor. Bültenlerde neşredilen-
ler için, kocaman bir «yalan» dam-
gasını basıyordu... Hay yarabbim,
insan ne kadar hakikati gönlüne gö-
re yoğurmak ister, hakikat gözüne
kazık kazık batıp gözünü çıkarsa bi-
le hâlâ hamurlaştırmak ister onu...
Gene en olgunu şu cefakeş millet.
Susuyor bekliyor, omuz silkiyor. O
seçim akşamı bütün gecekondu
semtlerini gezdik: Altındağ, Yenido-
ğan... Herkeste deriilin, kararlı bir
siikûnet vardı. Korkunçtu âdetâ bu
sükûnet, politikacıların yaygaracılık-
larını büsbütün zavallılaştıran bir
siikûnetli bu... Yaygaranızı kesin ar-
tık baylar! Hâlâ kesmediniz!...

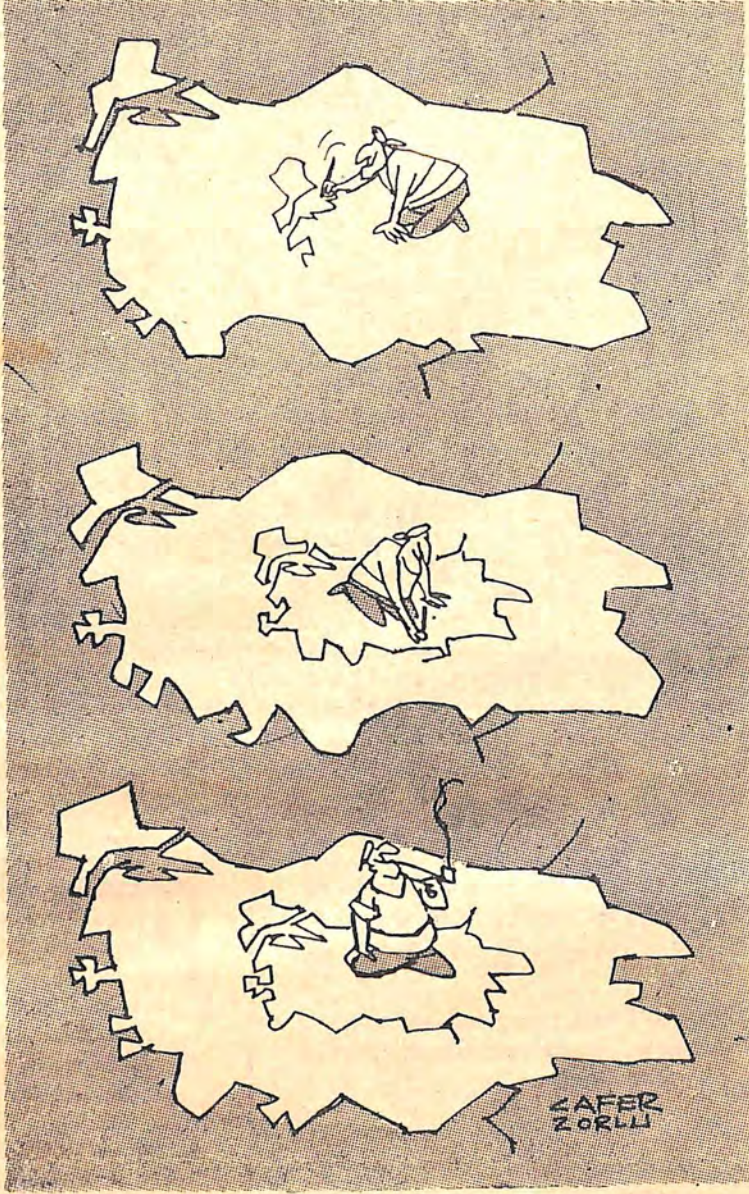
Öbürü kim?

Çok aziz bir dostum, CKMP'ye
(hep harflerini şaşıyorum) oy at-
mış, ve semtinden hiç olmazsa on
kişiyi güle güle liderin partisine oy
attırmıştı.

«— Neden böyle yaptınız?» diye
sordum.

«— Ah» dedi, (vicdanı rahat ki-
şinin gerinişyle) «dinsizlik hakkında
imansız gelirdi de ondan!...»

Nimet ARZIK

Devlet içinde devlet!

— Nafile .. Dört yıl değil, kırk yıl aynı kazanda kaynat-salar yine birbirlerine ısınmazlar!

Gönülsüz Olmaz

BİLİRSİNİZ, büyük şairimiz Fuzulî, aşkın bir mucize olduğuna inanır... Öylesine ki, aşkın yanında ilme bile inanmaz... Cedlerimiz de böyle değil mi?... Bir atasözümüz: «Aşk olmayınca meşk olunmaz» diyor... Şiir, musiki, resim, heykel gibi güzel sanatlar bir yana... Ferzilik, doğramacılık, bahçıvanlık bile aşk ister. Ne demiş şair:

Bağban bir gül için bin hâra hizmetkâr olur!

Genç okurlarım için çözüvereğim mısraı: Balçıvan, bir gül için bin dîkene hizmet eder!

Bektaşîye sormuşlar:

— Niye namaz kılmıyorsun erenler?

— İstek yok, demiş!

Görüyorsunuz ya, ibadet bile aşk işi, istek işi!

Hani, beş vakit namazını aksatmayan, bir gün orucunu atlatmayan müslüman, bir de bakmış ki, alnı secde görmemiş komşusu da cennet-te... İsyanını tutamamış:

— Tanrım, demiş, ömrü ibadetle geçen ben kulunla bu günahkâr kulun yanyana... Nasıl olur?...

Derinlerden Tanrı'nın hitabı gelmiş:

— Haklısın!... Sen bütün hayatınca bir gün ibadetinde kusur etmedin. O ise, ömründe bir kere «Allah» dedi, bir kere namaz kıldı... Ama öyle gönülden dedi, öyle gönülden kıldı ki, bir ömür boyu ibadete bedel!...

Bırakınız batının büyük yaratıcılarını, şu Süleymaniye'nin kubbesi, şu Sultanhane'nin minareleri aşksız olur mu?

Çanakkale Savaşı, silâhın değil, aşkın zaferidir: İngiliz, Fransız domanmasına, Boğaz'ı kaburga kemikleriyle tıkayanların tek gücü vardı: Aşk!

Kurtuluş Savaşı da böyle değil mi?... Mustafa Kemal, Anadolu'ya, Türk Milletinin aklından çok kalbine güvenerek çıktı!

O, şimdi zengin vitrinlerin eşsiz süsü kuka tesbihlerde, mercan saplı kalemtraşlarda, fildişi maktalarda, altın divitlerde, gümüş aynalarda, hepsinde, hepsinde, hepsinde aşkın göz nuru, aşkın alnı teri vardır...

Yahya Kemal'i düşününüz: Bazı şiirleri, yarım mısraın tamamlanmasını yirmi yıl beklemiştir... Neden?

Size bir başmürettip Yunus Efendi tanıtayım: Şimdi benzeri kalmayan «Matbaa-ı Ebüzziya» da çalışırdı. Orta boylu, tıknaz bir adamdı rahmetli. Yaşı, ben tanıdığım zaman kırkbeşi ancak. Akbaba'nın ilk sayılarında onun emeği çoktur. Titizdi, öfkeliydi ve büyük mermer masasının üstü tertemizdi, derli topluydu her zaman!

Bir gün onu, başını yumruklayarak çocuk hıçkırıklarıyla ağlar gördüm:

— Öldüüü, diyordu, öldü!...

Bu ölen sevgili kimdi biliyor musunuz?... Müretteplik mesleği!...

Meseleyi sonradan öğrendim: başlık çerçevelerinin dört ucunu bağlayan küçük köşelerden birini, yardımcısı yanlış koymuştu. Ama bu öyle mâsum, öyle belirsiz bir yanlış ki, benim bile gözüüm görmez: Üç tanesi ortaları benekli birer dörtgen, bir tanesinin ortasında benek yok!

Yunus Efendi, böyle dikkatsizlikler için yalnız kendi başını yumruklamakla kalmaz, çırağını da kıyasıya tokatlardı: Yalnız indiği yerden ses veren, ama mübarek bir inanca göre güller açan, çığksız, şikâyetli, dilsiz tokatlarla!...

Yunus Efendi, ağlaya ağlaya başını yumruklardı... Yunus Efendi, can acısını içine sindiren çırağını tokatlardı... Niçin?... Yalnız, ama yalnız mesleğini sevdiği için!

Geçen sayımızda bizim «Milletler Güllüyor» başlığı yerine «Bir Fıkra Anlatır mısınız?» başlığı konmuştu. Başmürettip arkadaşımın, rahmetli piri Yunus Efendi coşkunuğu ile kafasını yumruklamasını istemem. Ama, efkârlanıp iki sigara fazla tüttürdü mü acaba?...

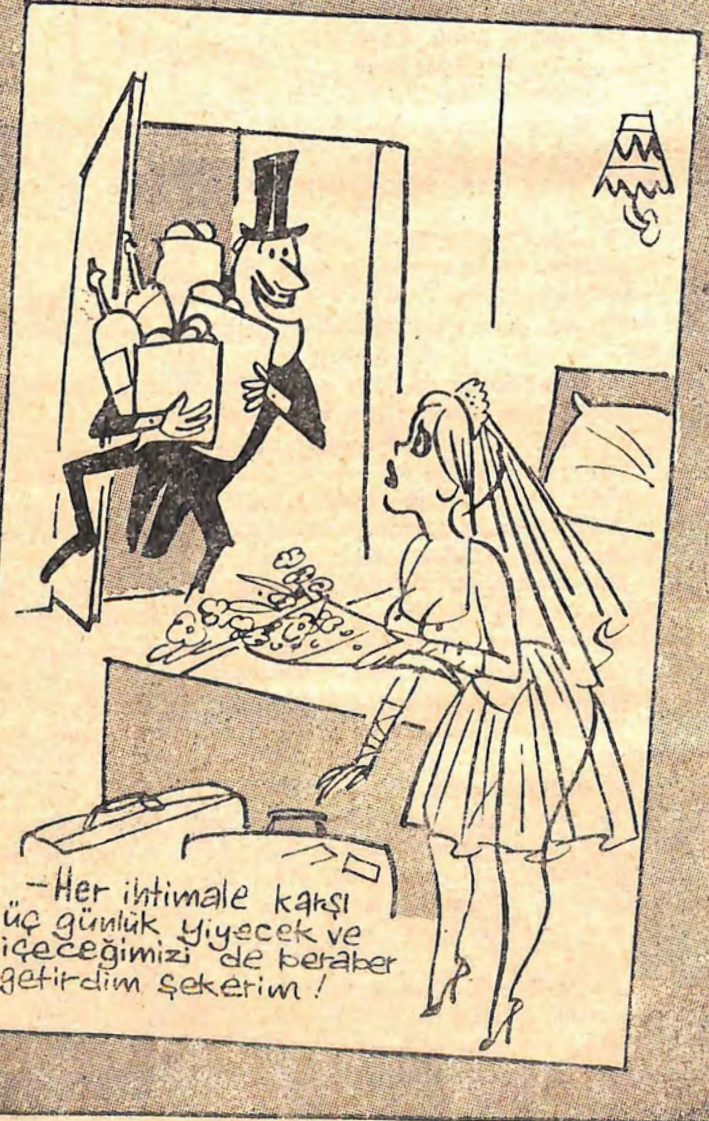
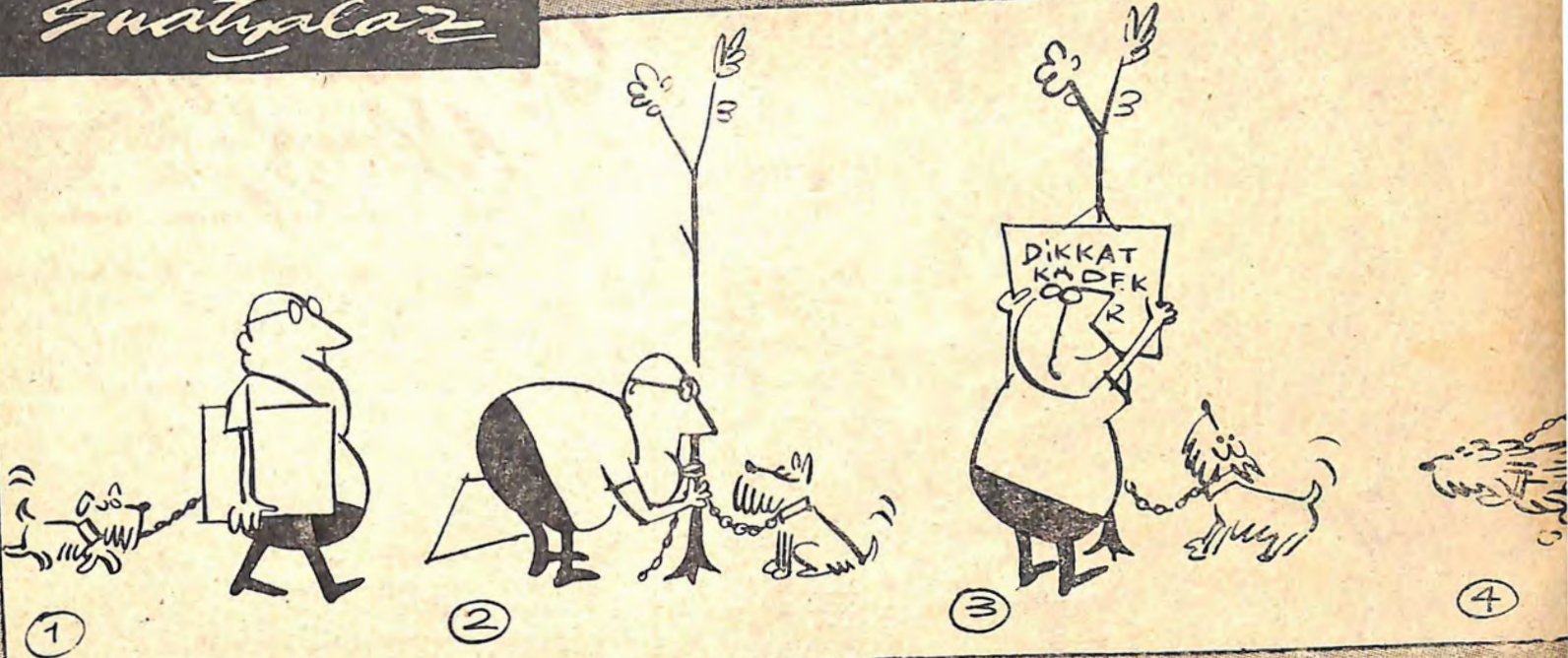
Çırağını tokatlamaya gelince... He heeey, ne haddine öyle şey!... Türkiye'de insan hakları var artık insan!

Durun, size bir parçacık da öğüneyim: Bu yanlış, Akbaba'da, o kadar yetkili arkadaş arasında kim gördü, biliyor musunuz?... Ben!.. Çünkü ben, her sayfaya, hâlâ, hâlâ, bitmek, tükenmek bilmez bir aşkın gözleriyle bakıyorum.

Akbaba'nın otuz dokuz yıl yaşamasının tek sırrı da budur.

Gönülsüz olmaz!

Yusuf Ziya ORTAÇ

KOCAMAN LÂFLAR

Yapılan bir iyiliği asla unutmazdı, hele kendi yapmışsa ..

★

Modern bir evde düğmesiz tek şey erkeğin gömleğidir.

★

Bir kadının kendi yaşından çıkardığı seneler asla kaybolmaz; zira o bunları arkadaşlarının yaşlarına ilâve eder.

Şerefe!

Teksaslımın biri Bar-Amerikana giderek lld viski ısmarlar. Barmen i-ki adet viskiyi tek bardağa koymak üzereyken Teksaslı:

— Hayır, hayır, ayrı bardaklarda olsun, Meksikadaki arkadaşım ile beraber içeceğim.

Başka bir gelişinde, Teksaslı, barmenden bir viski isteyince barmen sorar:

— Hayrola, yoksa. Meksikalı arkadaşımızın başına bir kaza mı geldi?

— Yooo... Onun başına hiçbir şey gelmedi ama, doktor bana içkiyi yasak etti.

GECE olmuştu. Arabada kesildi. Benzin bitmişti. miş, çaresiz uzakta görmüştü.

Kapıyı genç ve güzel bir — Affedersiniz madam, misafir eder misiniz?

Kadıncağz biraz tereddü — Ben yalnız bir kadını kattaki odaya alabilirim sizi,

Yolcu kendine gösterilen sahlbesini düşünüyordu. Yatt lü şeyler geçiyor, bir sağa, b duğunu işitti. Doğruldu. Aral

— Bir arkadaş ister miyd

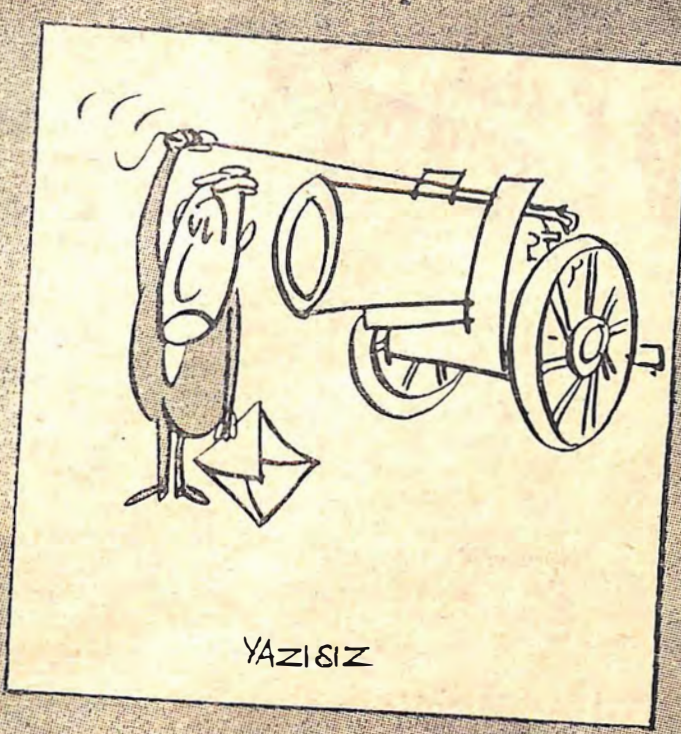
— Arkadaş mı, elbette ba

— O halde, sizin gibi a

da sizin yanınıza yatıracagın

— Çok şükür, demokra

YAZISIZ

- Karşıdaki inşaat altıncı kata başladı, biz nedense daha üçteyiz!..

Arkadaş!

Bir sarsıntı duyuldu, sonra ses seda
amcağız ıssız bir yerde tek başına kal-
a tek bir ışığa doğru yürümeye başla-

ün açtı:

am bozuldu, beni bu gecelik evinizde

ti:

na sizi de sokakta bırakamam. Yukarı
yurun...

ada soyunup yatağa girerken, güzel ev
kat uyuması imkânsızdı, aklından tiir-
ola dönüyordu. Birden kapısına vurul-
n kapıdan genç kadının başı uzandı:
yanınıza?

, elbette...

si bozulan bir bay daha geldi; onu

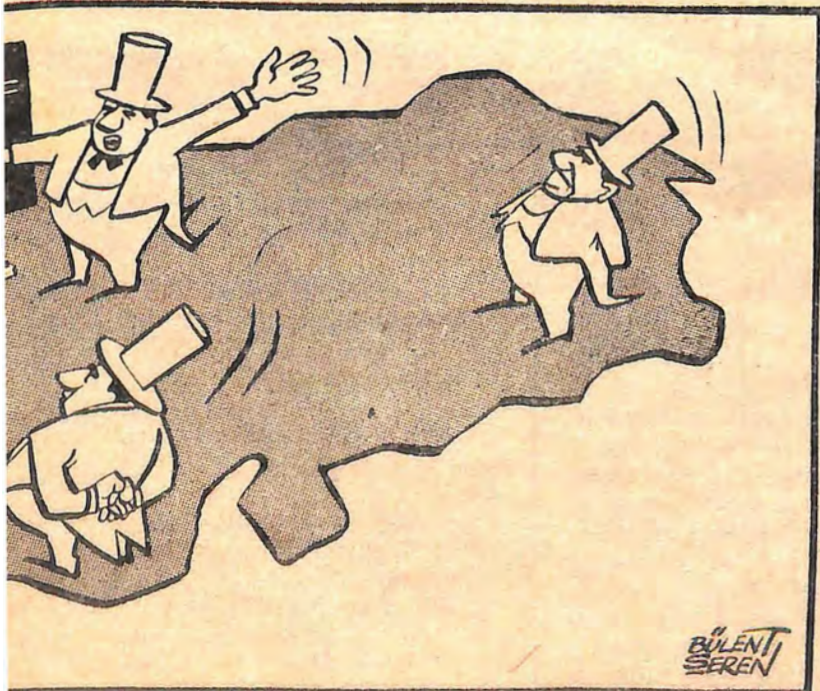
Teknik hata

İlk otomatik jet uçağı tecrübe u-
çuşunu yapmak üzereydi. Uçakta
bulunanlara şu izahat veriliyordu:

- Bu ilk otomatik jet uçağımız-
dır. Pilot ve personele ihtiyaç yok-
tur. Bir düğmeye bastığınız zaman
uçak harekete geçer. Başka bir düğ-
meye bastığınızda yemek servisi ya-
pılır, diğer bir düğmeye bastığınız
zaman uçak alana iner. Uçağımızda
herhangi bir ârızanın olması imkân-
sızdır. Uçağımızda herhangi bir ârı-
zanın olması imkânsızdır. Uçağımız-
da herhangi bir ârızanın!...

-Yaz bakalım: Sergili karıcığım. Şu
anda seni ne kadar özlediğimi bi-
lemezsin ve ...

BÜLENT
EREN

ŞAKACIKLAR!

Bir barın tezgâhı arkasındaki yazı:

«Unutmak için içiyorsanız, lütfen parayı peşin ödeyin.»

★

Rüiyaya benzeyen kızlar ekseriya erkeklerin uykusunu kaçıtır.

★

Evlilik belki saadete giden yegâne yoldur, fakat ayrıca bir
sürlü yan sokağı da vardır.

a hesabını gördük arkadaşlar!

ARKADİ AVERÇENKO'dan

İnsaf be!

I

ARTIK benim de telefonum var. Çocuk gibi sevinyorum. Evden çıkarken karıma:

— Eğer biri bana telefon ederse kim olduğunu öğren, numarasını da kaydet, dedim.

Karıma böyle söyledim, fakat pek âlâ biliyordum ki evimde telefon tesisatı yapan ustadan, bir de telefon idaresinden başka bu koskoca dünyada hiç ama hiç kimse benim o gün sabahın sekizinden itibaren telefon sahibi olduğumu bilmiyordu. Fakat buna rağmen hizmetçime de, dokuz yaşındaki kızım Kitti'ye de sıkı sıkı, tekrar tekrar tenbihat geçtim:

— Unutmayın ha! Eğer biri bana telefon ederse kim olduğunu öğrenin, numarasını da kaydedin.

— Başüstüne efendim.

— Peki babacığım.

II

Eve döndüğüm zaman hizmetçinin hali beni hayretlere düşürdü. Kapıyı açmam üzerine hemen fırladı, gardrop odasına kaçtı. Ve oradan başını çıkararak esrarlı bir edâ ile gözünü kırptı. Sağ elinin şahadet parmağını oynatıp beni yanına çağırdı.

— Ne oluyorsun, kız?

Fingirdiyerek:

— Gelin, gelin buraya. Yavaş yavaş, gürültü etmeden gelin! dedi.

İlk önce hizmetçimi sarhoş sandım. Sonra beni baştan çıkarmak istediğini zannettim. Etrafta şöyle bir göz gezdirip de civarda benden başka kimsenin bulunmadığını görünce, ayaklarımın ucuna basarak usul usul gardrop odasına girdim.

— Ne var, cicim?

— Sussss... Susun... Telefon ettiler. Sakın bu akşam Bayan Vera'ya gitmeyin. Kocasını bugün Avrupa'ya seyahat etmemiş.

Hizmetçimin yüzüne alık alık baktım. Anladım ki bana gönül münül verdiği yok. Olsa olsa ilk tahminim gibi sarhoş. Bu sebeple de aklına geleni söylüyor.

Koridorda kızım Kitti ile karşılaştım. Hüüngür hüüngür ağlayarak kollarını açtı, boynuma atıldı.

— Ne oldu, ne var? dedim.

— Babacığım! Cici babacığım. Gözlerini kör edecekler senin. Vazgeç o Belskaya'dan.

Kızımın ağlamaktan kıpkırmızı olan gözlerine bakarak:

— Hangi Belskaya'dan? diye şaşıladım.

— Hangi Belskaya'dan olacak? Tiyatroda bale yapan sevgilinden. Sen ondan vazgeçmezsen öbür sevgilin Bayan Glemans senin gözlerini kör edecek. İhtiyatlı ol. Yolunu bekleyip yüzüne tuz rubu atacakmış. Kle-

man bugün seni İtalyan barında bekliyor. Üzülmeyin diye bunları aneme haber vermedim. Yoksa gözlerin kör olacak diye o da ağlar.

— Kim söyledi bunları sana?

— Telefonda öğrendim.

Elimde olmuyarak kızımı ittim. Doğruca karımın yanına koştum. Yazı masamın başına oturmuş, elinde telefon, sesi titreyerek, asabiyet içinde diyordu ki:

— Yaaa? Demek böyle söylüyeyim ha? Pek âlâ, pek âlâ! İki yanağın-dan öper misiniz, anladım. Onu da bildiririm, efendim, hay hay!

Telefonu kapattı. Bana döndü. Hiç mâna veremediğim şu sözleri söyledi:

— Artık aşk yuvanız tehlikeli bir hal almış. Sevgilinizin sayın eşi maceranızdan şüpheleniyor. Dikkatli davranınız.

— Burası tımarhane olmuş! diye haykırdım. Ne oldu sizlere kuzum?

Karım, gözlerini gözlerime dikti. Suratını suratıma yaklaştırarak bağırdı:

— Alçak!.. Namussuz!..

— Neden alçak, namussuz olacağım?

— Bir de anlamamazlıktan geliyorsun, öyle mi? Peki bunlara ne diyeceksin, bakalım?

— Nelere ne diyeceğim?

— Bunlara.

Masamın üzerinden bir kâğıt aldı. Okumaya başladı:

— 34 92 77 numaradan bir kadın sesi telefon etti. «Seni bugün ayak üstü olsun tiyatrodan görmek istiyorum. Uzaktan gözlerimle olsun sana buseler yollamak istiyorum.» diye mesaj bıraktı.

«25 90 77 numaradan da başka bir kadın sesi: — Sana hediye ettiğim zümrüt yüzüğü ne yaptın? Onu sevgilin Bayan Petrokna'ya mı verdin? diye haber bıraktı.

«31 70 11 numaradan: — Ben sana dargınım! Hani benden başka sevgilin yoktu? Halbuki seni İtalyan barında sarı saçlı, tombul bir kadınla görmüşler. Kendini gözet. Ateşle oyun olmaz.

«10 21 22 den söylenen söz pek kısa oldu: — Hain! Alacağın olsun!

«907907 de aynı fikirde: — Dünyada senden daha hayâsız insan yoktur.

«Halbuki 17 70 22 nin gözündesin. — Eve döner dönmez derhal bana telefon et. Geç kalırsan kocam gelir. Bu akşam için sözleşemeyiz. Bir tanecek Nadya'yı eskisi gibi seviyor musun?» Bırakılan not bu.

Karım, okuduğu kâğıdı buruşturdu. Nefretle suratıma attı:

— Ne adam olduğunu çok şükür anladım artık. Haydi bakalım, Nadya'na telefon et! Meğer pek mühim işlerin varmış da telefonu onun için almışsın. Geç kalıyorsun ama ya. Sonra kocası gelecek. Yarın için randevu alamıyacaksın. Alçak! Vicdânsız!

Omuz silktim.

Eğer bugünkü bütün bu işler birinin muzipliği ise, doğrusu ya, fena halde kızacaktım. Fakat ahbablarım şaka kaldırır tabiatte olmadığımı bilirlerdi.

Karımın suratıma attığı kâğıdı yerden aldım. Dikkatle okudum. Sonra telefona yaklaştım. Bir numara buldum:

— Orası 17 70 22 mi?

Bir erkek sedası cevap verdi:

— Evet... Orası neresi?

— 30 00 55... Nadya'yı telefona çağırınız.

— Demek orası 30 00 55 ha? Nihayet sizi elime geçirdim, şükür. Karıma teklifsizce Nadya demeğe nasıl cüret ediyorsunuz? Artık sana dair ipucunu buldum. Seni yakında bir şeye benzeteceğim.

— Siz beni birşeye benzeteceğinize Nadya'nızı benzetin. Namussuzluk ettiğini benim tarafımdan ona haber verin.

— Hayır hayır. Kabahat onda değildir. Senin gibi serseriler onu zorla ayartmağa kalkarsa zavalıcılık ne yaparsın? Esasen ötekinin, berikinin kızını, karısını baştan çıkartmaktan gayri işin gücün yok ki senin... Bu işi kendine meslek edinmişsin. Haberin olsun, 30 00 55! Benim kalın

III

bir bastonum var. Bu baston yarına kadar mutlaka senin kafanda kırılacak. Anladın mı?

O gün akşama ve akşam gece yarısına kadar bana telefon ettiler. Kadınlar tarafından bazan tehdit ediliyor, bazan iltifatlarla boğuluyordum. Bir keresinde bir kadın artık çocuğumu alıp onu bu piçten kurtarmazsam lâzım gelen malûmatı bir kâğıda yazıp kundağa ilâştirerek veledi kapımın önüne bırakacağını söyledi.

Karımın iki gözü iki çeşme idi. Kızım:

— Babacığım! Gözlerine ihtiyatlı ol! diyordu.

IV

Ertesi sabah evime yakışıklı, sık bir genç geldi. Bana kendini aktör Radukin olarak tanıttı:

— Sizce mahzur yoksa telefon numaralarımızı değiştirelim! dedi.

— Niçin? diye şaşıtm.

— Sizin 30 00 55 numaranız diine kadar bendeydi. Bütün tanıdıklarım bu numaraya alışmışlardır da...

— Evet, pek alışmışlar.

— Bazı münasebetsizlikler zuhur edebilir.

— Ya, ya... dedim. Meselâ dün akşam başınıza bir münasebetsizlik gelmedi ya inşallah? Bayan Vera'nın kocası Avrupa'ya gitmemiş.

— Yok canım. Öyleyse ne isabet oldu da gece Klemans'ta kalıp Vera'ya gitmedim...

— Dikkat... Klemans gözlerinize tuzruhu atacak.

— Tuzruhu değil, palavra atar o...

— Orası sizin bileceğiniz iş... Bir çocuğunuz varmış. Ben sizin tarafınızdan söz verdim: Çocuğu alacağını söyledi.

— Benim çocuğum mu? Ne malûm? Esasen hangisi benim, hangisi başkasının olduğunu ben de şaşırdım.

Bu saflık beni hayretlere düşürdü. — Başka bir belâ daha var, dedim. Nadya'nın kocası kalın bastonunu başınızda kıracaktı. Bir felâket olmadı ya?

Misafirimin aldırmadı bile... Sadece:

— O gibiler söylerler öyle, dedi. E... numaraları değiştiriyor muyuz?

— Pekâlâ... Ben müdürümete şimdiki bir istida hazırlıyayım.

V

Salonda onu karımla yalnız bıraktım. İçerden konuştukları kulağıma çalındı:

— Siz artistsiniz, öyle mi? Ben tiyatroyu çok severim.

Ah, bayan! Portrenize bakar bakmaz zaten bunu anlamıştım. Gözlerinizde yaman bir câzibe var. Niçin sahneye çıkmazsınız? Siz, insanların rüvasına girecek kadar güzelsiniz.

Karımdan bir itiraz gelecek diye bekledim, gelmedi. Belli belirsiz bir gürültü, bir soluma, bir öpüşme sezip başımı kapıdan uzattım:

— Yahu! İnsaf be! dedim. Sana telefon dolusu kadın veriyorum. Bari şu hatuncağızı bana bağışla.

VÂ-NÜ

Çapkınlık!

Etiénne dokuz yaşında idi ve kendinden beş, altı yaş büyük olan ağabeyinin her yaptığını taklit etmek isterdi. Bir gün ağabeyinin arkadaşına şunları anlattığını duydu:

— Azizim Suzie'yi bisikletime attığım gibi ormana götürdüm, orada kucaklamak istedim, kız «hayır» dedi. O zaman bisikletime atlardım ve ona «Güzellim dedim, mademki böyle sen de ya-

yan dönersin...»

Ertesi gün Etiénne bisikletini aldığı gibi arkadaşı Marie'nin evine gitti. Kızı bisikletine bindirdi, beraberce ormana geldiler. Orada Etiénne kızı kucaklamak istedi. Marie de mâsum mâsum «evet» dedi. İşin şekli değişmişti. Etiénne başını kaşıdı, biraz düşündü, sonra küçük kıza:

— Ne yapalım dedi!; haydi atla bisiklete, ben yayan gldeceğim!..

Bir YILBAŞI GECEŞİ

YAZAN:
PEYAMİ SAFA

Çizen: **BÜLENT SEREN**
14

PEKİ PEKİ, BEN ONU
YALNIZ BIRAKMIYAYIM... SEVİN, SEN
DE GEL!

TEHLİKENİN BU KADAR
ŞABUK ATLIYACAĞINI UM
MUYORDUM... BRAVO
SEVİN'E, İYİ İDARE
ETTİ

AMCA BEY, DOKTOR FERHAN'LA GÖRÜŞMEK ÜZERE, KAPIYA YÜRÜDÜ.

BİRAZ SONRA DOKTOR FERHAN ÖNDE, ÖTEKİLER ARKADA, İCERİYE GİRDİLER...

YANDIK!

HEP BİRLİKTE KAHVALTI MASASINA YERLEŞTİK... DOKTOR FERHAN, TAKDİM OLUNURKEN, TEK KELİME KONUŞMAMIŞTI. İLK SESSİZLİĞİ AMCA BEY YIRTMAYA ÇALIŞTI...

HÖ...HÖST!
ADAM CEVAP
BİLE VERMİYOR!

EFENDİM, DÜN GECE
SİZ TERSİF BUYURMADINIZ.
REFİKA DA BİRDENBİRE RAHATSIZLANDI. ŞİMDİ YATIYOR,
AF BUYURLUN...

DOKTOR FERHAN, SÖYLENENLERİ DUYMUYORMUŞ GİBİ HAREKETSİZDİ...

NİHAyet DOKTOR FERHAN, LONDRA DÖNÜŞÜ GEÇİRDİ-Ğİ UÇAK KAZASINI ANLATMAYA KOYULDU... BU SIRADA...

...SEVİN'İN MASANIN ÜZERİNDE DURAN SİGARA PAKETİMİ KENDİNE DOĞRU ÇEKTİĞİNİ GÖRDÜM...

ANLAŞILAN BİRŞEYLER YAZMAK İSTİYOR... MASA-NIN ALTINDAN KALEMİMİ VEREYİM!

SEVİN'İN SEZDİRMEYEN YAZDIĞI PAKETİMİ VE KALEMİMİ BİNBİR DALAVEREYLE TEKRARLİME GEÇİRDİM. KAHVALTI FASLI BİTİNCE SALONA GEÇMİŞTİK...

NE YAZIYOR ACABA? MÜSAADE İSTEYİP GİTMELİYİM...

EFENDİM, BENDENİZ MÜSAADELERİNİ RİCA EDİYORUM...

BENİM DE YARIM SAATLİK BİR İŞİM VAR... GİDİP, GELEYİM!

ANLAŞILDI... BENİMLE ÇIKACAK. HERHALDE KONUŞMAK İSTİYOR...

VAKTİNİZ VARSA, ŞURADA BİR KAHVEDE, SİZİNLE BİRAZ OTURALIM... ZATIÂLİNİZLE BİRŞEY KONUŞMAK İSTİYORUM...

DIŞARDA...

HAY HAY...

DEVAMI VAR

— 14 —

Fakat o canım şeyleri sonradan yiyemiyorlarmış, zira renkli fotoğrafları güzel çıksın diye içlerine boya karıştırıyorlarmış... Ne ziyalık değil mi? Maamafih bazan kızların eve hindi dolmasını filân götürmelerine müsaade ediyorlarmış. Oraya naklimi istesem mi? Oburmuşum gibi konuşuyorum değil mi? Ne yapayım, karnım aç. Zaten son günlerde daima açım. Akşam yemeğinde sadece birkaç kuru incir yemeğe alışmadım. Evde akşamları neler yemezdik ki? İçleri kakao dolu iki fincanı masaya koyarak, sandalyelerden birinin üstündeki elbiseleri kaldırdı. Ayakkabılarını çıkararak, yerleşti. Caroline de başka bir sandalyeye oturdu.

April, «Beni yemeğe götüreceksin, ki bar bir gençle tanışmayı isterdim,» dedi. «Ben de amma atıyorum. Benden hoşlansın, bana iyi muamele etsin, isterse yemeğe götürmesin, razıyım... Biliyor musun, Barbara Lemont da bizim kadar... Yirmi yaşında... Fakat evlenmiş, ayrılmış... Bir yaşında da bir kızı var. Aşağıda bir çocuk arabası gördün mü bilmem? Barbara'nın o. Satmağa çalışıyor. Onun da parası yok Zaten tanıdıklarımın hiçbirinin parası yok.»

Caroline, «Çocuk arabasını satmak istemesi acı,» dedi. «Herkes arabayı ikinci çocuğuna saklar. Galiba Barbara tekrar evleneceğini pek zannetmiyor.»

April başını salladı. «Öyle gibi gözüktüyor... Maamafih belki de arabayı koyacak yer bulamamıştır. Bu dairelerin hiçbirisi de geniş değil. Barbara annesiyle beraber oturuyor. Babası ölmüş. Herhalde gençlerle gezmeğe çıktığı zaman başı bir hayli derde giriyordur... Boşanmış olduğu için yani...»

Caroline, «Öyle,» dedi. Ayaklarını toplayarak, sandalyeye rahatça yerleşmişti, çocukluğundanberi kakao içmediğini düşünüyordu. Bir taraftan da gece, kızların gecenin karanlığında asırlardanberi birbirlerine açtıkları o gizli düşüncelerini April'e anlatma arzusunun kapılmaktaydı. Nihayet, «Erkekler tuhaf oluyor,» diye mırıldandı. «Evlenip ayrılmış kızların sevimli duramıyacağını zannediyorlar. Acaba bu hakikaten doğru mu? Sen ne dersin?»

«— Bu işi ben de merak ediyorum.» April kakao fincanının üstündeki güllere, sanki gözlerini onlardan alamamış gibi bakıp duruyordu. «Sen bákire misin?»

«— Bákire olduğumu itiraf etmiyorum. Ya sen?»

«— Ben de öyle. Fakat neden, itiraf etmeliyim,» dedin? Bizim memlekette kızlar bákire olmadıklarını katiyen itiraz etmezler... Eğer bákire değillerse tabii. Hoş ben de bilmiyorum ya.»

Caroline, «Ben bákire olmakla uğunmüyorum,» dedi. «Bu benim vaz geçmek istemediğim birşey... Annem bu hususta bu kadar lıkayıt tavırla konuştuğumu duysaydı muhakkak ki düşer bayılırdı. Annem bana iki prensip aşıladı: Erkeklerin sana dokunmasına müsaade etmeyeceksin... Ve Radcliffe kulübüne gireceksin.»

April güldü. «Annem bana böyle bir şey de öğretmedi. Zira bizim evde cinsî meselelerden katiyen bahsedilmez. Evlenmemiş kızların hepsi, tabii ismi bir rezalete karışmamışsa, bákire addedilir. Annem bana bir erkekle yatmamamı katiyen tembih etmezdi, herhalde bundan utanırdı. Üstelik böyle bir şeyi aklımdan bile geçiremeyeceğimi bilirdi.»

«— Halbuki aklımdan geçiriyorsun.»

Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

«— Orası öyle. Aklımdan geçiriyorum. Daima... Ama bu başka tabii.»

Caroline, «Yirmi altı yaşına gelince, eğer hâlâ evlenmemişsem, bir âşık bulacağım,» dedi.

«— Sahi mi?» April şaşırmıştı. Sonra Caroline'in bu sözünü düşündü ve, «Haklısın,» diye cevap verdi. «O yaşa geldiğine göre, istediğin şekilde yaşamayı da hak etmişsin demektir.»

Caroline, «Eddie ile yatmayı isterdim,» dedi. «Benim nişanlımdı o. Hakikaten ister fakat son dakikada bundan çekinirdim. Belki bu yüzden onu kaybetmekten korkuyordum... Veya belki de bunun hayalimde canlandırdığım gibi fevkalâde birşey olmadığını anlıyacağımdan... Galiba kızlar bunu kafalarında büyütüyorlar, sabırsızlıkla bekliyorlar... Tıpkı ilk buse gibi... Bence bu plânlanmadan, evvelden kararlaştırılmadan ânide oluvermeli. Aksi takdirde insan sukutu hayale uğrar...»

April, «Belki beni çok saf bulacaksın,» diye mırıldandı. «Fakat biriyile yatmayı hayalimde canlandırdığım zaman, çarşafarla yorganın ne olacağını bir türlü bilemiyorum. Yorganın altına mı giriliyor? Yoksa bu kaldırılıp bir tarafa mı konuluyor?»

Caroline gülmeğe başladı. «Biriyle yatakta seviştin mi?»

«— Yatakta mı? Ne münasebet!»

«— O halde zamanı gelince, sevgilin kimse yorganı ne yapacağını da bilecektir.»

Bir müddet konuşmadan, düşünceli düşünceli oturdular. Nihayet April, «Meselâ bir âşık bulmağa karar verseydin,» dedi. «Onun nasıl bir insan olmasını isterdin? İlk âşıkın nasıl bir erkek olmalı?»

Caroline, «Sevdiğim biri olmalı tabii,» dedi. «Sonra düşünceli, ne yaptığını bilen tecrübeli bir erkek...»

April de ilâve etti. «Olgun bir insan... Evet, olgun bir erkek olmalı.»

«— Ama çok yaşlı olmasın.»

«— Tabii... Ama yirmi bir yaşında bir genç de olmamalı. İstedigin her erkeği kendine âşık olarak seçebileceğini düşün... Kimi isterdin? Bir sinema yıldızı veya bürodan biri olabilir. Kimi seçerdin?»

Caroline, «Hımm,» dedi.

«— Seçtin mi?»

«— Evet...» Caroline birdenbire kimi seçeceğini anlamıştı. Üstelik sanki bunu günlerdenberi biliyor-muş gibi de bir hisse kapılmıştı. Fakat bu delice bir seçmeydi, yerine gelmesinin imkânı da yoktu. «Biz sadece hayal kuruyoruz tabii.»

«— Tabii.»

Caroline, «Mike Rice,» dedi.

4

CAROLINE

Caroline gibi tahsilleri yeni bitmiş kızlar, seneyi takvime göre değil de yine eskisi gibi mevsimlere göre ayırırlar. Yeni sene yılbaşında değil de, Eylülde başlar. Bahar ümit ve gonca mevsimi değil, ayrılık ve hafif bir bedbahıtlık zamanıdır. Ocak ayının sonunda sene ikiye ayrılır. Bu imtilan, korku, kirli elbiseler, uykusuz geceler ve delice çalışma zamanıdır. İşte bu yüzden Caroline Ocak ayının sonunda hislerini ayaklandıracak hiçbir şeyle karşılaşmadığı için bayağı şaşaladı.

Artık her akşam eve kitap götürüyor ve bunlar hakkında da rapor yazıyordu. İlk zamanlar müsvette yaparken, kısa bir zaman bu işi de iyice öğrenmişti. Artık raporunu doğrudan doğruya makinede yazıveriyordu. İlk zamanlar hiçbir zaman bir «Okuyucu» olamayacağını düşünürken, üç hafta sonra bir şeyin farkına vardı: İnsana esrarlı gibi gelen birşey, bir müddet sonra gözü kapalı yapılacak bir iş halini alabilir. Hattâ Ocak ayının sonlarına doğru genç kız Mr. Shalimar'a kızımağa başladı. Caroline'in gecelerini bu işe hasretmesine rağmen, kıza cesaret verecek birşey de söylemiyordu.

«Devamı var»

K-19

YAŞASIN! PIVALE den 1000 Lira Kazandık!

NEVZAT KIRAR
Rekter

5

ADET

İKRAMİYELİ

AŞÇIBASI RESMİNİ
KE S İ P YOLLAYINIZ

1 Adet 1000

4 , , 250

10 , , 100

LİRA KAZANIRSINIZ

P.K 825 İZMİR

PIVALE
MAKARNASI

Reklâmecilik — 2344/82

İLK DARBİYİ YİYEN KARA İBRAM ŞAŞIRMISTIR. KOMİSERİN BU LÜRETİ ONU HEM HİDDETLENDİRİR, HEM DE TEREDÜDÜ DÜŞÜRÜR..

OSMAN ŞİU-JÜTSU KARIŞIĞI BİR TAKTİK LE DÖVÜŞE DEVAM ETMEĞE KARAR VERİR. KOMİSERİ YAKALAMAK İÇİN ÇİFT DALAN PEHLİVAN CIVA GİBİ KAYPAK SAVAŞAN RAKİBİNİ YİNE KAÇIRIR...

BİR KAC DARBEDEN SONRA PEHLİVANI YILDI SANAN KOMİSER, ONU İKNA ETMEĞE ÇALIŞIR.

Yazan:
Giovanni
Guareschi

PATATES Şövalyeleri

Çeviren:
Vedat
Üretürk

— 36 —

Sett yola düştü ama aynasızlardan biri de hop peşinde bitti.

— Siz, siz de mösyö Pis, şimdi bir başka arabaya atlayıp, şehrin tâ öbür ucundaki bir saatlik bir yere gidiniz. Faraza Castle Garden'e.

Pis, işe yarayacağından etekleri zil çala çala, Castle Garden'e doğru yola çıktı ve ikinci polis de şaşırıp kaldı. Fil kararlı kararlı otele girerken, polise olanca yönü şaşırttı. Polis bir arabaya bindi ve Pis'in peşine düştü. Pek pek iki dakika içinde Fil, simsarın yanında soluğu aldı.

Kaygulu kaygulu:

— Bu karışık birşey, dedi.

Bu söze karşılık kapı gibi adam glilmeğe başladı.

Peggy'ye:

— Chico'yu çağırt, dedi. Size gelince, mösyö Dublè, otelden bir yere kıvıldamayınız. «Sun» un baskılarını almanız yeter.

Bir çocuk, alnında büküm büküm saç, işe karıştı.

Ben o zamanlar gazetelerde yazı filân yazmıyordum. Yirmi iki kardeşten ayrı düşmenin kaderi ile gurbetten gurbete dolaşan, yüce Tanrı'nın bir kulu, zavallı bir çocuktum. Filippo amcam hesabına çalışıyordum. Kader bana da oyun oynuyordu ve bir tesadüfe kurban oluyordum.

Kader, doğrusu ya, elbisesi fiyakalı bir adamın alnının bir kurşunun menziline gelip girmesini ve bu kurşunun da benim tabancamdan çıkmasını istedi; daha sonraları Meksika'dan New-York Devleti'ne göç ediyordum. Ben, o zamanlar zavallı bir çocuktum hen: Ne gelirdi elimden? Gazete satıcılığı mı? «Sun» satımdım.

Simsarın adamı bana mösyö Dublè'yi göstererek:

— İvi bak bu ağzı kalabalık herifin yüzüne, dedi. Ona «Sun» satabilirsin.

Ben de:

— Tamam, diye karşılık verdim.

★

Fil yeniden otele döndü ve az sonra da Pis ile Sett, peşlerinde iki polis, çıkageldiler... İki saat sonra, gazete satıcılarının «Son baskı! Son baskı çıktı!» diye bağırışları işitildi. Fil kapının eşliğinden adımını attı ve orada «Sun» satıcısını buldu. Gazeteyi aldı ve tekrar girdi içeri.

Üçüncü sahifede iğne ile iğnelenmiş bir pusula vardı: «Hiçbir yenilik yok.» Gece, ağır ve sıkıcı geçti.

İlk sabah baskısı ilgi çekici hiçbir şey bildirmiyordu ama öğle baskısında yürek oynatıcı bir haber vardı: «Bu akşam saat tam 8 de, arabaların durak yeri yakınında, Grant alanına olunuz. 471 numaralı arabaya

binin, sonra durmuş arabanın kapısından çıkarak 525 numaralı bitişik arabaya geçiniz. O sizi buharlı küçük teknenin durup beklediği yere götürür. Saat 8.50 de hareket eden Grilling'e bininiz. Beni hatırla. Öpücükler. Peggy.»

Fil kâğıt parçasını iyice yırtarak: — Güzel, dedi.

Ne var ki yürek bulandırıcı haberler bu merkezde değildi.

Otelde, yemek sırasında, bir garson yemeğini hazırlarken gelip Fil'e usulca sarışın bir kadının, akşam saat 7 de, balo gecesi karşılaştıkları evin tam da karşısına düşen kahvede kendisini beklediğini söyledi. Olsa olsa bu Ketty olabilirdi. «Pis'e dikkat etmeliyim.» dedi içinden, Fil.

★

Komiserliği yokladıktan sonra Fil,

Settembre'dan, Pis'i hareketsizleştirmesini istedi. Sett, kendi usulünü kullanarak, tahta bacağı çıkarttı, bir gazeteye sarıp sarmaladı, ve paketi koltuğunun altına sıkıştırdı. Sonra Fil'in peşine düştü, yolda giderken Fil ona, bütün meseleyi sayıp döktü. Şimdi bir taşla iki kuş vuruyorlardı. Pis'i sıfırlatıyorlar ve yanında bir polis bekletiyorlardı.

Madam Thomson'un evinin önüne geldiklerinde, bizim iki kafadar, karşılıklı kahveye daldılar ve iç serinletici içkiler istediler. Burada bir orkestra ile bir yığın gürültü vardı. Sigaralar satan genç kız, esmer güzel bir parça idi ve hiçbir bakımdan sarışın Ketty'ye benzemiyordu.

Bununla beraber bu, Ketty idi.

Ketty'nin uzattığı sigara paketini alırken Fil:

— İşler tıkrırında gidiyor, bu akşam saat 8 de Grilling'e biniyorum, dedi.

Ketty:

— Bunlar daha iyileridir, dedi; elli dolar her biri. İnsan alınca böylelerini almalı, sanki define.

Her şey dünyanın en normal şeklinde geçti.

Kaldırımı çıktıkları zaman Fil, Settembre'a:

— Bu küçük, yaman doğrusu! dedi. Polisin bizi yerleştirdiği yeri öğrenmek için ne dümenler çevirdiğini Tanrı bilir!

Settembre heyecanlanmıştı.

— Şu anda beni seven bir kadın bulsaydım, kendimi dünyanın en güçlü insanı hissederdim.

Fil gülümsedi:

— En güçlü insanı hissederdiniz ama, doğrusu, en zayıf kişisi de olurdunuz, dedi.

Bundan hiçbir şey anlamayan Sett:

— Orası öyle, dedi. Şimdi bu da iyi.

New-York, 1885 yılında, bugünkü gibi değildi. Pek küçük bir şehirdi; aynı zamanda pek geniş bir şehirdi ama daima bir tramvay ya da bir araba bulunuyordu; artık yürümekle pek zaman kaybedilmiyordu. Taşıt araçlarına binmekte tesadüfün cilvesi Fil ile Sett'in işine yaradı. Akşamın ancak saat 7.40 ı olduğunu gördüklerinde, daha yarı yola gelmişlerdi. Artık tam Grant alanına varılacak kadar zamanları kalıyordu.

Gerçekten, saat tam 8 de, Grant alanına, 471 numaralı arabanın önünde indiler. Fil saatini çıkardı ve kendilerini takip eden polise işittirmek için yüksek sesle:

— Eyvah, dedi, saat sekiz olmuş: Hemen otele dönmeli. Bir arabaya binelim.

471 numaralı, açık bir araba idi. Fil ile Sett hemen bindiler ve küt diye kapıyı kapadılar.

Kendini arabada bulan biri:

— Haydi çabuk, adresi ver de gir içeri.

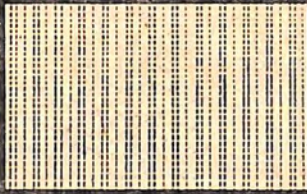
Fil:

— Otel New Bell, diye bağırdı. Derken o saat, yandaki 525 numaralı arabaya geçen Sett'e katıldı.

Bizinkiler, bir köşeye çekilince, 471 numaralı arabanın, arkasına polisin binmiş olduğu bir araba takılarak yola çıktığını gördüler. Rahat soluk aldılar.

Sıkı bir yol alıştan sonra, denizin parladığını gördüler. Arabadan yere sıçradılar ve oradan da hop buharlı gemiye!

(Devamı var)

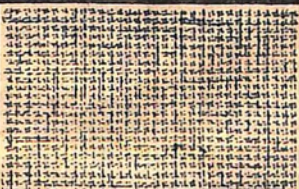
Her renk ve desende poplinler

Çeşitli basmalar

Zarif yünlüler

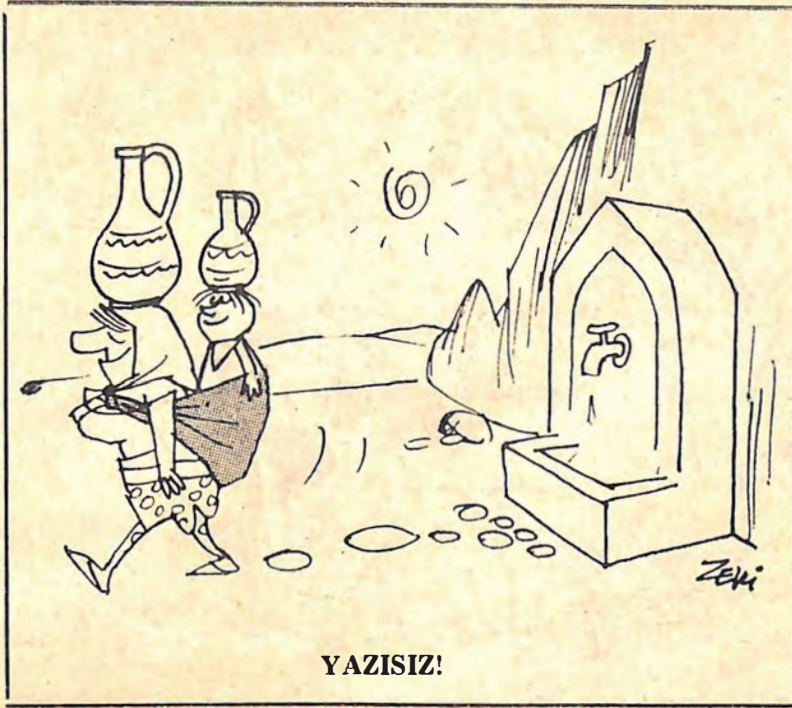
Orijinal desende yenilikler

SÜMERBANK

ALIM ve SATIM MÜESSESESİ

Sümerbank'ın her cins mevsimlik kumaşları birçok yeniliklerle mağazalarına dağıtılmıştır. Sümerbank kumaşları, hem zarif ve hem de bankacılığı gibi sağlam ve itimada şayandır.

Resam Cahit Reklamcılık

YAZISIZ!

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

— Fotoğraf da Toros canavarı gibi çıkmış... Dur istersen romantik pozda bir tane bulalım...

İrfan TÜRKSEVER

Öğünmek!

Yirmi yaşlarında delikanlının biri, Ankara treninden inip Haydarpaşa vapuruna bindiği zaman, oturacak yer bulamadığı için yüksek sesle söylenmeye başlar:

— Gara bapuru bincersin günün giğer ayakta! Deniz bapuru bincersin yine ayakta pinegler-sin! Bu ne iş gardaş, dünyada rahatlık yoh dirlerse doğru!

Siğarasını yakmak için yanındaki yaşlıca bir İstanbulluya döndü, konuşmaya başladılar.

— Kayserili misiniz?

— Hayır Nevşehirliyim.

Köprüden bilet alırlarken delikanlı vapur arkadaşından af diledi.

— Efendi bilâder, gusura galma, bapurda sağa yalan dedim ben Gayseriliyim.

Adamcağız hayretle sordu:

— Peki niçin yalan söylediniz?

Delikanlı ehemmiyetle başını salladı:

— Guzum, o kadar garı, kız arasında öğünmek istemedim..

Razıyız!

Osmanlı devrinde, İstanbuldan Kırşehire bir kadı tayin edilir. Zamanın âdeti üzerine, kadı vilâyet halkını soymaya başlamış. Halktan ileri gelenler, kadının azledilmesi için İstanbul'a şikâyet dilekçeleri yağdırmışlar, ricacı yollamışlar, fakat hükûmet kadıyı azletmemiş. Aradan iki üç sene geçmiş. Kırşehir halkına İstanbul'daki hükûmetin acıyacağı tutmuş, yeni bir kadı tayin etmişler. Bu sefer Kırşehir halkı:

— Aman bizim kadımızı bırakın, yenisini istemeyiz, diye, şikâyete başlamışlar, dilekçeler yollamışlar.

Hükûmet meraka düşmüş. Bir adam göndermiş. İstanbul'dan gelen:

— Neredeyse bu kadı yüzünden isyan çıkaracaktınız, ne oldu da şimdi azlını istemiyorsunuz? diye sormuş.

Halk demiş ki:

— Efendim, bu kadı çalabile-

ceği kadarını çaldı, doydu... Şimdi eziyet ettiği yoktur... Halbuki yeni gelecek kadı aç gelecek, onu doyurmak için kalan malımızdan da olacağız... Biz eski kadımıza razıyız.

Veli GÜZELKÜÇÜK

Milletler Gülüyor

SADAKAT!

Çinli bir kadın kocasının mezarı başına oturmuş elindeki yelpaze ile toprağı yelpazelliyordu. O civardan geçen bir yolcu takdîrkâr bir sesle:

— Ne kadar sadık bir zevcesiniz, dedi; ölmüş olan kocanızı mezarında bile sevgi dolu bir yelpaze ile serinletmeye çalışıyorsunuz; keşki bütün kadınlar sizin gibi olsaydı...

Halbuki Çinli kadın kocasına, mezardaki toprağı kuruyana kadar başka biri ile evlenmemek için söz vermişti...

KONFERANS!

Uzun bir konferansa başlamıştı, birden ceryan kesildi ve mlk-rofon çalışmaz oldu. Bunun üzerine sesini yükselterek konuşmaya devam eden konferansçı arka sıralarda oturan birine sordu:

— Söylediklerimi işitebiliyor musunuz?

— Hayır, pek işitemiyorum...

Ön sıralardan bir dinleyici kalkıp arka sıradakine seslendi

— Buradan çok iyi işitiliyor; benimle yer değiştirir mısınız?

PAYLAŞMA!

Annesi Mary'yi azarlıyordu:

— Çok egoistsın Mary; niçin oyuncaklarını küçük kardeşinle paylaşmayıp onu ağlatıyorsun?

Mary mâsum mâsum cevap verdi:

— Paylaşıyorum anneciğim; meselâ patenleri yokuş aşağı inerken ben giyiyorum çıkarken o giyiyor!...

Acaba?

Gece saat iki!.. İki yanına sallanarak, duvarlara tutunarak ilerleyen bir gölge, apartmanın kapısı önünde durdu ve olanca hızı ile kapıcının ziline bastı:

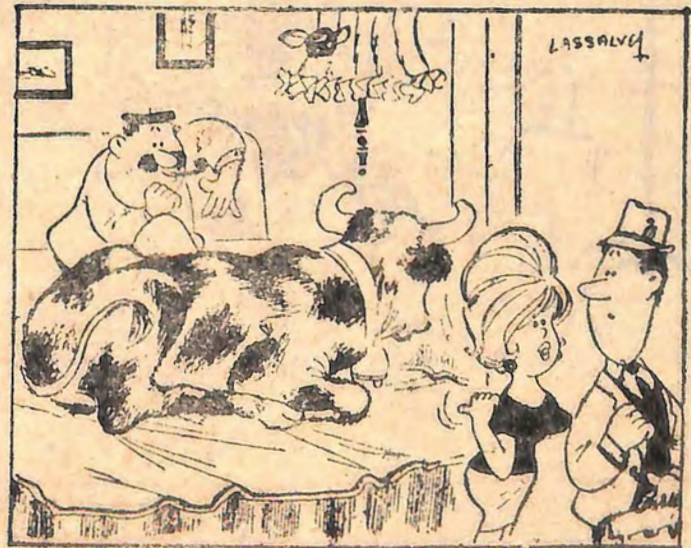
— Kim o?

— Ben Mösyö Amedé Dumolard'la görüşmek istiyorum.

Kapıcı, bunun üzerine kapıyı açtı ve:

— Mösyö, gecenin bu saatinde benimle alay ediyorsunuz galiba!.. Pekâlâ biliyorsunuz ki, Amedé Dumolard, sızsınız...

— Evet, biliyorum, biliyorum ama yanlış bir yere gelmiş ol-mıyacağım dedim..

— Dayın köyden geldi... Ama yalan değil!

Dünya KARİKATÜRLERİ

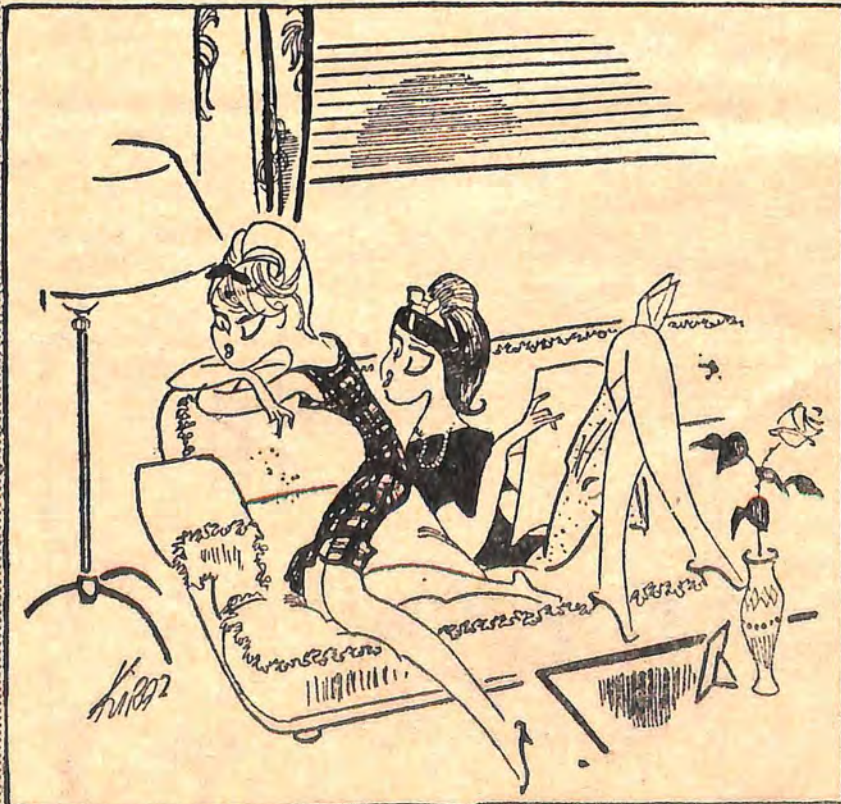
-AFEDERSİNİZ BAYLAR, TABAN-
CAVI UNUTTUNUZ!

-BU PLÂTİN SAÇLAR, BU NAYLON KİRPİK-
LER SANA ÇOK YAKIŞTI SEVGİLİM!

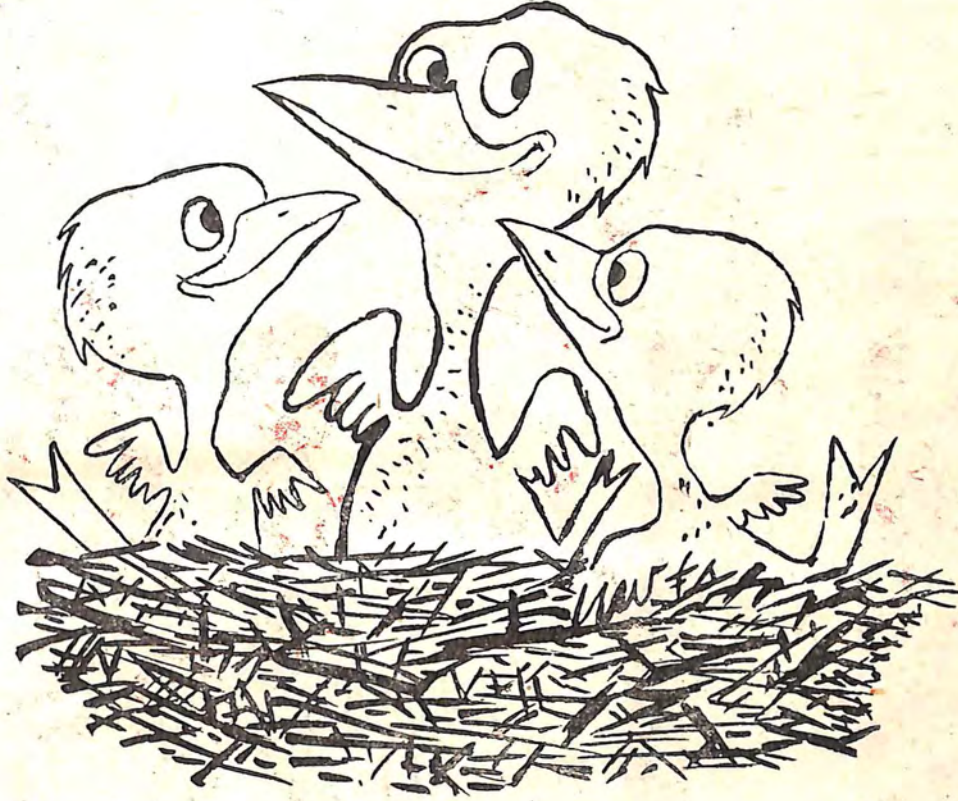
-BUNU SALONUMA ASAMAM...EVDE
ÇOLUK ÇOCUK VAR, AYIP OLUR!

-ÜZÜLMEEE... HEKTİMLİK O KADAR İLER-
LİYOR Kİ, YAKINDA ASK İSTIRAPLARI-
NIN DA İLÂCI BULUNACAKTIR...

-BUGÜN CUMHURBAŞKANININ
HAYVANAT MÜZESİNİ ZİYARET
EDECEĞİ SÖYLENİYOR...

Siz de
Bir Yuva Sahibi
olabilirsiniz!

Biriktireceğiniz paraları bankamıza yatırmakla, yılbaşı çekilişinde dağıtılacak

15	ve	1
apartman dairesi		milyon lira

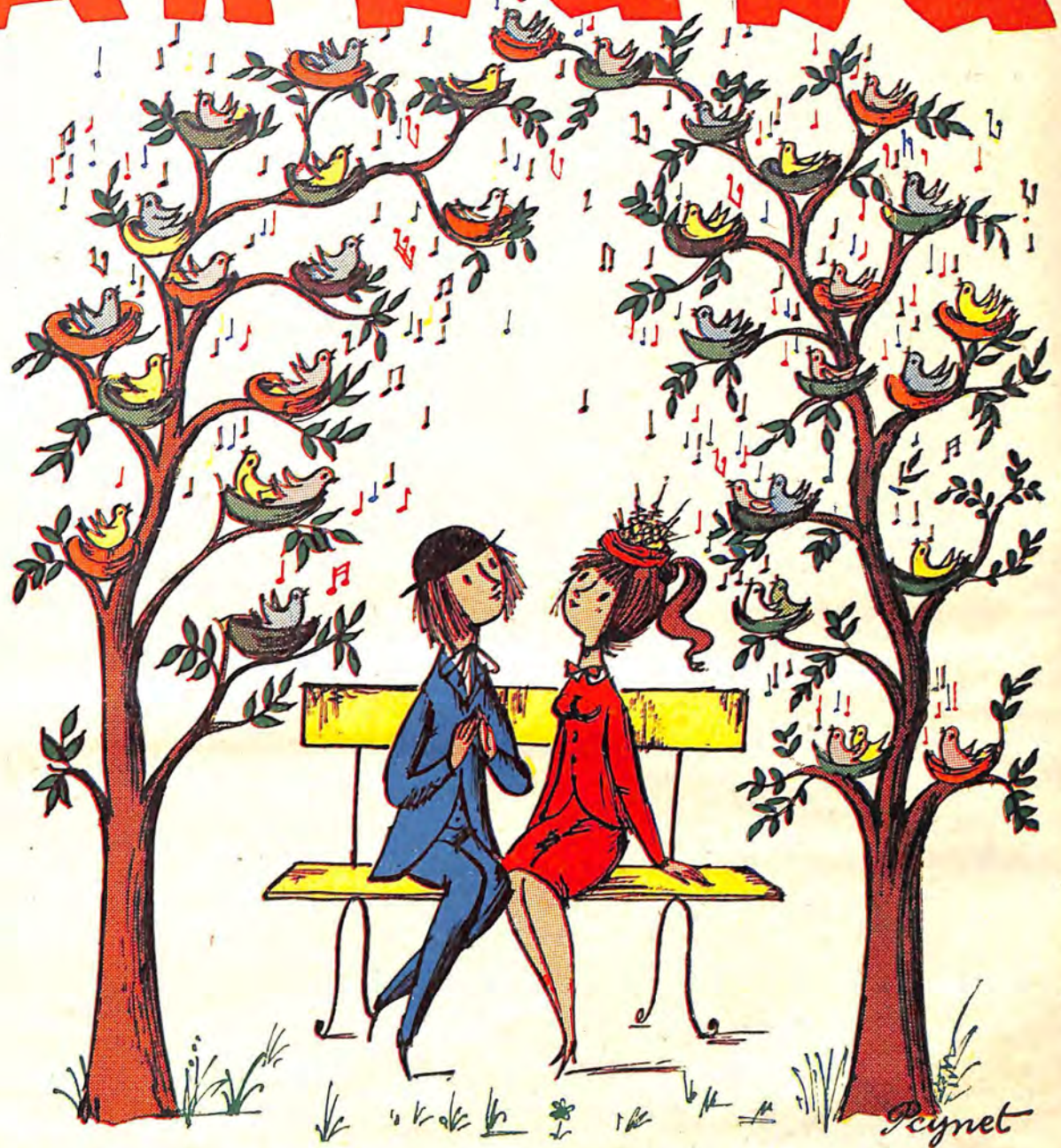
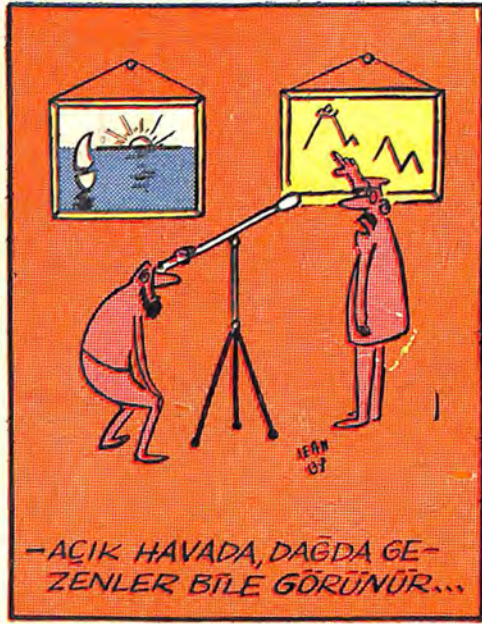
tutarında zengin ikramiyelerden bir veya birkaçını siz de kazanabilirsiniz.

SON PARA YATIRMA GÜNÜ

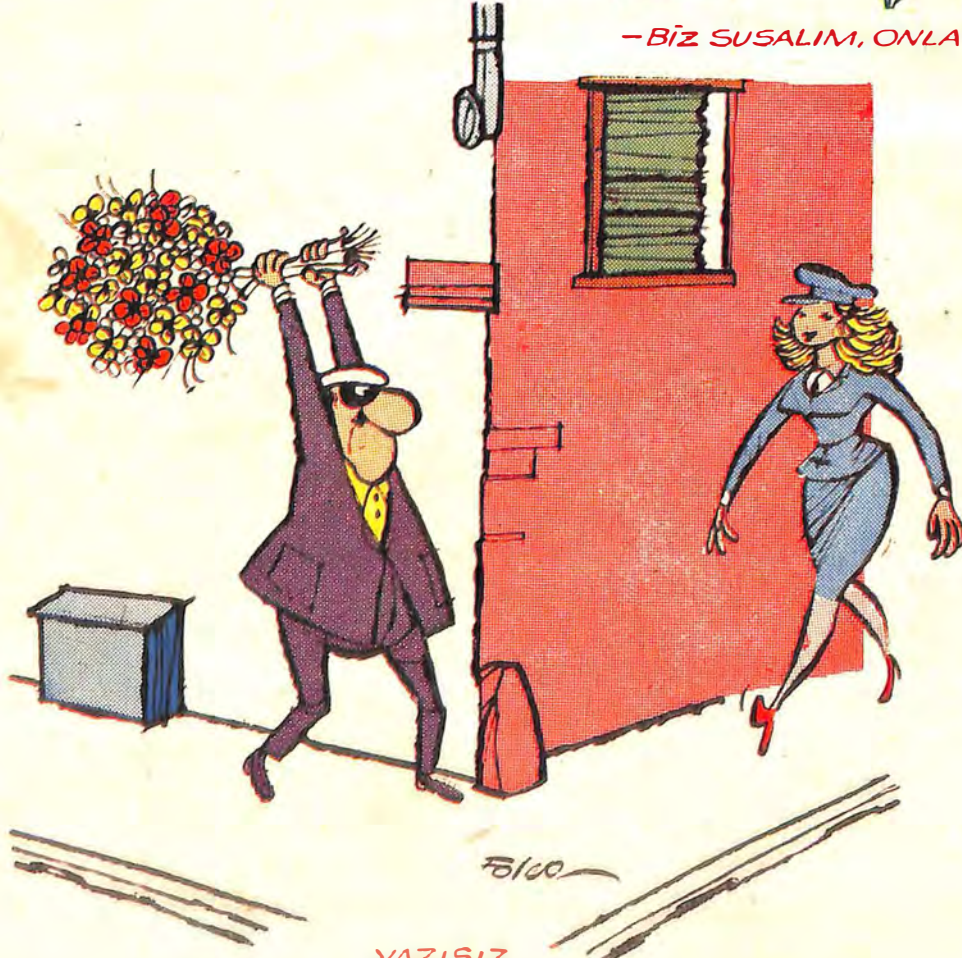
14 KASIM

YAPI ve KREDİ BANKASI

Akbalaba

-BİZ SUSALIM, ONLAR KALBİMİZDEKİLERİ SÖYLÜYÖRLER!

-BEN DE İSTERİM...
-İMKANI YOK YAVRUM!